

**ADAM
BROOKES**

**HRY
ŠPIONŮ**

≡ KNIHA ZLIN

Hry špionů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Adam Brookers

Hry špionů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

THRILL

ADAM BROOKES
HRY ŠPIONŮ

**ADAM
BROOKES**

**HRY
ŠPIONŮ**

V překladu Ireny Steinerové

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © Adam Brookes, 2015

First published in Great Britain in 2015 by Sphere, an imprint of
Little, Brown Book Group

Translation © Irena Steinerová, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7473-641-4

ISBN e-knihy 978-80-7473-653-7 (1. zveřejnění, 2018)

Novinářům z Etiopie

Všechny postavy a události v této knize s výjimkou veřejně známých osobností jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už živými či mrtvými, je čistě náhodná.

Má se za to, že britská říše začátkem šedesátých let minulého století už prakticky neexistovala. To je nepřesné. Úředně se možná britské impérium rozpadlo, ale svět offshore podnikání pod vedením Britů se má čile k světu... Formality stranou: Londýn, Jersey, Kajmanské ostrovy, Britské Panenské ostrovy, Bermudy a zbytek území bychom měli považovat za jedno integrované globální finanční centrum, které je největším daňovým rájem a kanálem pro praní špinavých peněz na světě.

Ronen Palan, Richard Murphy a Christian Chavagneux:
Daňové ráje: jak skutečně funguje globalizace

Prolog

Peking, zima 1967

Vzali kožený řemen, svázali mu ruce za zády, přinutili ho kleknout si.

V sále to páchlo vlhkostí, nepraným a zatuchlým oblečením. Mručení davu. Do střechy bubnoval déšť. Studený déšť.

Na krk mu pověsili řetěz s tabulkou. Napsali na ni křídou znak pro jeho příjmení, Fan. Pak to přeškrtnli, aby tím popřeli všechno, čím kdy byl. Začali křičet a provolávat hesla. Viděl, jak jim od úst stoupá pára.

Řekni nám jména ostatních spolupachatelů!

Spolupachatelů.

Připravovali jste spiknutí. Uveď jejich jména!

Přinutil se zvednout hlavu a pohlédl dolů z pódia. Kolik jich tam bylo? Sto? Dvě stě? Někteří na něj nenávistně pokřikovali. Jiní vypadali zaraženě, rozhlíželi se kolem sebe, mechanicky drmolili hesla. Snažil se zachytit pohled těch, které znal, ale uhýbali očima, všichni.

Připravoval jsi spiknutí s cílem podvracet revoluci. Bojoval jsi v nacionalistické armádě zrádce Čankajška. Jsi zastánce kapitalistické cesty. Jmenuj své spolupachatele!

Škubnutím ho zvedli na nohy. Jeden z nich přinesl kbelík, vysypal z něj na pódium sklo – rozbité lahve od piva, zavařovací sklenice. V obecnstvu na okamžik zavládlo ticho. Jeden z nich botou shrnul sklo na hromádku, střepy cinkaly. Přinutili ho, aby si na ně klekl.

Koho jim můžu vydat? uvažoval.

Muž jménem Čchen, který s tebou bojoval ve zrádcovské nacionalistické armádě. Je to tvůj spolupachatel? Mluv!

Můžu jim vydat Čchena? Toho jemného chlapce, co s sebou všude vláčel tlumok s knihami a žvanil o Lu Sünovi a Voltairovi? Říkali jsme mu Čchen Wen, Učený Čchen.

Vzpomněl si, jak spolu před třiceti lety stáli potmě na mrazivém úbočí, šeptem se domlouvali a přečerpávali benzín do lahví, na řinčení a rachot japonských obrněných vozů dole v údolí. Myslel na toho chlapce, jak hvízdá na prsty, jak trhá bochánek man-tchou na kusy a dělí se s ním, na lepkavý chléb, který ho studil v ústech.

A teď ta bolest. Krev prosakující skrz kalhoty. Trhli mu rukama svázanýma za zády, přinutili ho zlomit se v pase, srazili ho dopředu, na kolena, na ty skleněné střepy.

Udal Učeného Čchena.

Dav bouřil. Uvažoval, co jeho starému příteli udělají. Uvažoval, zda se to Čchen někdy dozví, a pokud ano, jestli to jednou pochopí.

Uvažoval, jak dlouho jeho hřích přetrvá v paměti příštích generací. Představoval si, jak se po něm sápu, jak po něm chňapají jako psi po vyschlé ohlodané kosti.

Jeden z mužů mu zavázal oči. Když ho odváděli, nic neviděl.

ČÁST PRVNÍ
KONTAKT

1

Hongkong, nedávná minulost

Počíná si šikovně, pomyslel si pozorovatel.

Pohybuje se tak, aby maskovala svou výšku. Skrývá svou sílu. Mihne se kolem zdi, výkladní skříně a zmizí dřív, než se naděješ. Člověk si jí ani nevšimne, pomyslel si.

Člověk si ani nevšimne, jak je nebezpečná.

Vítr nabíral na síle, nebe barvy břidlice. Žena už byla dost daleko před ním a mířila ke kýčovitě hlavní bráně parku. Pozorovatel přidal do kroku a zmenšil odstup.

Na hlavě měla béžový lněný šátek, který jí zakrýval vlasy a stínil obličej, k tomu volné tričko a kalhoty v nevýrazných barvách, praktickou obuv. Z dálky její silueta připomínala ženu z Malajského poloostrova nebo Indonésie, jednu z anonymních hongkongských migrantek, třeba pomocnici v domácnosti, hospodyni, která má den volna. Takže návštěva Ocean Parku; akvárium, cukrová vata a horská dráha. Svátek! Dokonce i v tento pochmurný den s blížícím se tajfunem, který se zvedal z Jihočínského moře. Žena skrývala oči za slunečními brýlemi. Pleť měla hodně tmavou.

Zamířila k okénku s lístky. Pozorovatel se zastavil a pátral mezi kolemjdoucími po nějaké anomálii, po záblesku zájmu, který by podle jeho názoru prozrazoval nepřátelské sledování.

Nic.

Sáhl do kapsy a klikl na *Odeslat*.

„Jantar, jantar,“ ohlásil se. Pokračujte. Vzduch je čistý.

Pattersonová zaslechla ve sluchátku signál, náhlý a pronikavý. Dvakrát klikla na odpověď. Rozumím.

Uhladila si šátek, posunula ho trochu dopředu, ještě víc skryla tvář v jeho záhybech. Přistoupila k okénku a sklonila obličej.

„Jednou, prosím,“ požádala.

Dívka za přepážkou na ni zmateně pohlédla.

„Blíží se tajfun,“ namítla. Ukázala na oznámení přilepené na skle. Stálo tam Výstraha: nebezpečí tajfunu 3. stupně.

„Ano, já vím,“ opáčila Pattersonová.

Dívka zvedla obočí, pak pohlédla na obrazovku a něco natukala. Pattersonová zaplatila v hotovosti, otočila se a zamířila k turniketům.

Nastoupila na tu slavnou lanovku na druhou stranu parku, vznášela se desítky metrů nad skalami a dunícím příbojem, seděla sama v mrňavé kabině, která sebou škubala a kymácela se ve větru. Nervózně svírala držadla, dívala se ven na zlostné zelené moře a sledovala, jak se nákladní loď vytrácejí do temnoty.

Tohle potrvá ještě nejméně dvě hodiny, pomyslela si. Spíš déle. Detekce sledování je zkouška, kterou na ně sesílají vyzvědačští bohové. Od rána měla v patách šlachovitého mužíka v kšiltovce a s řídkou kozí bradkou. Mluvil ostře artikulovanou čínštinou z oblasti delty Perlové řeky – její pozorovatel, pouliční kejklíč, který jí hlídá záda. Nejdřív společně prošli čtvrtí Kowloon a nastoupili na trajekt Star přes vzdouvající se vody hongkongského přístavu. Procházela se po palubě a zkoumala oči pasažérů. Další chůze, pak autobus. Muž seděl u dveří a sledoval nastupující a vystupující.

Jantar, jantar. Jeho slabý hlas ve sluchátku, vzdálený, a přesto důvěrný.

Pokračujte.

Lanovka zpomalila a vyplivla ji na nástupiště. Pozorovatel tam byl dřív než ona. Jak to dokázal? Seděl na lavičce a kouřil, prohlížel si mapku atrakcí zábavního parku. Kráčela dál, kolem mořského světa s medúzami a pavilonu deštného

pralesa. Pozorovatel ji obcházel širokým obloukem a v korunách palem šuměl vítr. Po tomhle bude následovat autobus, který je proveze Aberdeenským tunelem, pak taxík a další pochod v dešti, ubíjející hodina za hodinou, dokud ji pozorovatel neuzná za naprosto, definitivně a s konečnou platností čistou.

Tohle je totiž Čína, kde jsou ulice tak prošpikované sledovacími zařízeními, že se agent s řídicím důstojníkem pohybují s opatrností potápěčů v hlubokém moři, mlčenlivě k sobě plujících ve tmě.

Agentův tísňový signál dorazil do Londýna v úterý ve 2:47 po půlnoci: e-mail z nějaké nevině vypadající adresy, který se tvářil jako dotaz ohledně koupě knihy z druhé ruky. Jsem v ohrožení, stálo v něm. Vyžadují jednorázovou schůzku. Jenže hongkongská stanice Britské tajné zpravodajské služby SIS, jejíž důstojníci obvykle požadavky tohoto agenta vyřizovali, nabídla jen vlašnou omluvu a zdvořilé odmítnutí. Příliš složité, vysvětlovali. Budova konzulátu na Supreme Court Road, kde stanice sídlí, je příliš na očích a Číňané ji mají v hledáčku. Nízký stav důstojníků. Nedá se s tím nic dělat. Promiňte a pěkné odpoledne.

Padlo to tedy na Pattersonovou, kterou vytrhly ze spánku a osamění v jejím severolondýnském bytě vibrace zabezpečeného mobilu. Potmě se rychle oblékla, otevřela malý trezor v šatní skříni, prošla seznam předepsaného oblečení a vybavení. Tiše se vykradla z bytu, sešla po schodech a zadem vyklouzla z domu. Květnový noční vzduch byl chladný a vlhký, prosycený vůní ze zahrad a okenních truhlíků. O dvě ulice dál na ni čekalo auto.

V budově ústředí SIS na Vauxhall Cross neboli VX, jak tomu říkali, si Pattersonová vyzvedla doklady, které tvořily základ její současné, důvěrně známé identity: pas, vizitky, drobnosti do kapes a peněženku ve žluté obálce, kterou jí

předal nervózní, unavený kluk z druhého patra. Stala se z ní účetní s pravidelnými služebními cestami do Hongkongu, kde naoko spolupracovala s místní firmou s dlouholetými přátelskými vztahy se Službou. Maria Toddová. Ahoj, Marie.

Auto se řítilo k Heathrow. Na dámských toaletách si naposled zkontrolovala kapsy. Pak ještě jednou. Snědla sendvič se šunkou a vypila kávu v odpudivě napodobenině hospody v odletové hale a nastoupila na dlouhý let do Hongkongu.

„Jantar, jantar,“ hlásil pozorovatel.

Přešla na druhou stranu ulice, provoz s blížícím se hurikánem zeslábl. Chodníky bičoval déšť. Sešla po schodišti do stanice metra MTR a pak do vlhkého podzemního nákupního centra, křiklavě osvětlené chodby plné slunečních brýlí, bot, časopisů, otrávených prodavaček zírajících do telefonů. A támhle řada výtahů s poškrábanými a umaštěnými ocelovými dveřmi. Nahoru do patnáctého patra rozlehlého obytného komplexu a kontrolní průchod kolem dveří do bytu číslo 1527. Nikde žádné kamery, jak ji ujistili, ale nemohlo se něco změnit? Rychle prošla klaustrofobní chodbou se zářivkami a linoleem na podlaze, minula byt a pokračovala dál.

Obklopovala ji zvuková kulisa lidstva natěsnaného v příliš malém prostoru. Televize. Plačící dítě. Vlhký vzduch byl prosycený pachem sezamu a přepáleného tuku.

Obrátila se a šla zpátky. Otočila klíčem a vstoupila. Konspirační byt vypadal obydleně, ačkoli tu momentálně nikdo nebyl. Pattersonová potichu zavřela dveře, stáhla si z hlavy šátek a procházela jednotlivé místnosti. Obývací s odřbaným koženkovým gaučem, televize, vrstva prachu na nábytku. Kuchyň, zbytky od snídaně – rýžová kaše s kousky kuřete, čaj. Ložnice s futonem a růžovou peřinou shrnutou na stranu, stažené rolety. Koupelna, dámské prádlo zplihle visící z tyče na ručníky, okno s mléčným sklem. Vlasy v umyvadle. Nevětraný vzduch byl cítit nevypraným prádlem.

Kdo tady asi bydlí? uvažovala. Nějaká zpravodajská důstojnice? Přístupová agentka?

Každopádně pěkná cuchta.

Pattersonová se zastavila a nadechla, zklidnila se.

V armádě by na to byli dva, navzájem by si hlídali záda. Jeden by vyslechl hlášení agenta, druhý by se držel zpátky, poslouchal, udržoval si přehled o situaci.

Jenže Služba ji vyslala samotnou.

Dva představují riziko, tvrdili školitelé. Jo, a v armádě by taky u sebe měla dostatečnou výzbroj, aby srovnala se zemí půl obytného bloku, kdyby bylo zapotřebí. Jenže zbraně jsou riskantní, prohlašovali školitelé. Obdržela proto zařízení, které vypadalo jako pero a po aktivaci mělo útočnickovi uštedřit elektrický šok, který, jak Pattersonová soudila, by sotva zneškodnil flegmatického křečka. Dokáže si na to zvyknout, na ten pocit bezbrannosti, na tuhle osamělost? Služba si cenila těch, kdo uměli dobře pracovat na vlastní pěst. Ona ještě musí dokázat, že k nim patří.

Strčila ruku do kapsy kalhot a stiskla *Odeslat*.

„Tříkolka, tříkolka,“ oznámila. Jsem na místě srazu.

Odpovědí jí bylo dvojí kliknutí.

Posadila se a v duchu si zrekapitulovala agentovy národné. Krycí jméno OBLOUK. Padesát osm let. Příjmením Keung. Rád si nechal říkat doktor Keung; měl totiž titul Ph.D. v oboru ekonometrie z nějaké australské univerzity. Termín ekonometrie si Pattersonová musela vyhledat.

Celá léta, kdy byl Hongkong pod britskou nadvládou, se doktor dřel na finančním oddělení koloniální správy, když však v roce 1997 Británie kolonii nonšalantně odevzdala Číně, dal doktor Keung vládě vale a nastoupil do banky. Do velmi nenápadné a velmi bohaté banky ve velmi soukromém vlastnictví. Doktor Keung měl na starosti vztahy banky s vládou. Ke svému překvapení zjistil, že si ho předcházejí

funkcionáři čínské komunistické strany. Pohlaváři se snažili obyvatele svého nového, bohatého a paličatého území na jihu uklidnit a zpacifikovat. Doktor Keung byl najednou zván na služební cesty do Pekingu. Účastnil se soukromých večerů v luxusních hotelech, vedl důvěrné hovory s muži, jejichž jména mu nic neříkala.

Postupně mu ta jména začala říkat hodně. Zjistil, jaké mají potřeby. Doktor Keung toho nakonec věděl až dost.

A tehdy objevil další, stejně překvapivou stránku svého nového života. Zjistil, že když občas asistuje u delikátního úkolu a dělá laskavost nějakému pekingskému papaláši, jeho synovi či dceři – pomáhá se zahraničním účtem, třeba v Londýně nebo New Yorku nebo na Kajmanských ostrovech, nenápadně spravuje finanční prostředky, zařizuje převod školného či pořízení nové nemovitosti v cizině –, dostane odměnu. Pěkné hodinky. Drahá restaurace. Doktore Keungu, musíte s námi zajet do Macaa! Apartmá v hotelu s kasinem Lisboa! Trváme na tom! Doktor Keung se s ničím podobným doposud nesetkal, ale samotného ho překvapilo, jak rychle tomu přišel na chuť. Objevil kasino, saunu, roztomilou „kamarádku“, která na něj čekala v klimatizované prázdnotě hotelového pokoje, hladká, navoněná a s trucovitě našpulenými rty.

Zbytek příběhu připomínal Pattersonové jednu z případových studií z nástupního kurzu pro zpravodajské důstojníky; hloubková analýza série špatných voleb a mužské blbosti. Doktor u hracích stolů zabředl trochu moc hluboko. „Kamarádky“ začaly mít příliš vysoké nároky. Požadavky z Pekingu neustávaly a rok od roku byly méně zdvořilé. Žena se s ním rozvedla. Děti odjely do Kanady.

A právě když se doktor Keung potácel na pokraji zkázy, vložila se do toho Služba, zachránila ho před skandálem, uhradila nějaké dluhy a zastrašila neodbytné „kamarádky“. A na oplátku, inu, pár službiček pro jeho někdejší zaměstnavatele ve vládě Jejího Veličenstva.

K všeobecnému překvapení Služby zareagoval doktor Keung nadšeně. Začal dodávat pravidelné – byť nezáživné – zpravodajské informace o hongkongském finančnictví a ekonomice. Poskytoval i občasně – a vskutku velmi zajímavé – informace o nenápadném počínání čínské mocenské elity ohledně jejich bankovních účtů, informace, které odhalovaly trhliny a zranitelná místa čínské vládnoucí třídy, což byl druh zpravodajských informací, na jakých si Služba zakládala a které uspokojovaly její dravčí instinkty.

Doktor Keung prováděl špionáž sedm let bez sebemenšího problému, upevňoval si postavení ve společnosti i v kasinech a saunách v Macau. Předchozí řídicí důstojníci ho popisovali jako schopného, metodického a velmi zřídka i odvážného.

Ve světle toho všeho, blesklo hlavou Pattersonové, když ho viděla stát celého promáčeného ve dveřích konspiračního bytu, byl výraz téměř hysterické paniky v jeho obličeji dost překvapivý.

Sáhla do kapsy a třikrát klikla na *Odeslat*, pak ještě dvakrát. Schůzka probíhá.

„Jantar, jantar,“ ozval se hlas.

Zavedla doktora do bytu a natáhla se po jeho plášti. Prudce ucukl.

„Kdo jste?“ zeptal se. „Kde je... kde je on?“

Stál zády ke zdi. Očima pátral po místnosti.

„Jsem tu jenom já,“ ujistila ho.

Posunkem mu naznačila, aby si sedl. Počkej, až se zklidní, říkala si v duchu. Posadil se na zelenou pohovku a sundal si kabát. Ruce se mu třásly.

„Já vás neznám,“ prohlásil.

„Váš obvyklý kontakt se na tuto schůzku nemohl dostavit, proto jsem musela přijít já. Je to takhle bezpečnější. Mnohem bezpečnější.“

Uplíval na ní nechápavým pohledem.

„Odkud jste přijela?“ zeptal se.

„Bude lepší, když vám to neřeknu.“

„Proč posílají... vás?“

Mě, pomyslela si, proč ne mě? Usmála se na něj, na toho rozklepaného mužíka s vlasy přilípnutými k hlavě a syslími tvářemi, stárnoucí dítě v obleku, který se na jeho drobné kostře muchlal a krabatil.

„Doktore Keungu, znám váš případ velice dobře. Už dlouho jsem velkým obdivovatelem vaší práce.“ Odmlčela se a věnovala mu, jak doufala, uklidňující pohled. Mužík se přikrčil, jako by se chtěl zavrtat do gauče.

„Nejdřív se vás ovšem musím zeptat: myslíte, že vás momentálně někdo sleduje? Právě teď?“

„Já... Já nevím. Proto se potřebuju setkat s... Já...“

„Dobře. Poslouchejte mě, doktore Keungu. Kdyby byla tato schůzka přerušena, vy odejdete jako první. Za dveřmi bytu zabočíte doprava a půjdete k výtahům na západní straně budovy. Je tam velká cedule s nápisem Výtahy – západ. Rozumíte?“

S pootvěřenými ústy přikývl.

„Budeme s vámi, budeme vám hlídat záda. Sjedete výtahem do prvního patra a po schodech sejdete dolů do stanice metra.“

Tvář se mu svraštila.

„Nastoupíte na vlak do Admiralty.“

Zamával rukou ve vzduchu, sklopil zrak.

„Počkejte. Poslouchejte... prosím.“

„Doktore Keungu, vyslechnu si všechno, co máte na srdci, a celou situaci vyřešíme. Nejdřív ale musíme probrat nouzové postupy a strategii ústupu. Tak jako obvykle.“ Cítila, že začíná drmolit. Zpomalila a snažila se zamaskovat naléhavost v hlase. „Pojďme teď...“

„Dost!“ vykřikl. „Přestaňte! Vy nic nevíte!“

Pattersonová polkla. To se nemělo stát – aby na ni tenhle mrňavý hubený agent ječel a situace se jí začala vymykat

z rukou. Nadechla se. V případě panikařících a nespolupracujících agentů, radili školitelé, navodte atmosféru klidu a jistoty. Berte jejich obavy vážně. Tvrdte, že na jejich případ jsou právě nasazovány veškeré zdroje a prostředky Služby.

Nikdy však nesmíte ztratit kontrolu nad schůzkou.

Doktor si svíral hlavu v dlaních.

„Doktore Keungu, my tu situaci *vyřešíme* a zajistíme vaši bezpečnost. Rozumíte? A teď, pokud už chápete postup v případě nouze, pokročme kupředu.“

Pokročme kupředu? Prokristapána, co je to za formulaci? Olízla si rty.

„Oni to vědí,“ vyhrkl. Rukou udělal ve vzduchu gesto, jako by něco sekal. „Oni to vědí, vědí, vědí. Pokročte kupředu s *tím*.“

Okamžik počkala, slyšela, jak vítr naráží do oken.

„Kdo a co má vědět?“

„Oni to vědí. Přišli.“

„Začněte prosím od začátku. Popište mi to.“

„Předevčírem přišli ke mně do bytu. Ráno.“

„Představili se nějak? Kolik jich bylo? Jak vypadali?“

„Ne, žádné představování. Prostě předpokládali, že mi to dojde. Byli tři.“

„Kontinentální Číňani?“

„Ano. Ze severu. Možná Peking. Teda aspoň ten, co mluvil.“

„Jak jste to poznal?“

„Jak to myslíte, jak jsem to poznal?“ Vrhł na ni divoký pohled. „Protože mluvil severočínským dialektem! Spisovně. A ten tón. Tak zdvořilý. Tak... výhružný.“ Přiložil si třesoucí se ruku k čelu.

„A jak vypadali? Co měli na sobě?“

„Co měli na sobě?“ Nevěřicně na ni pohlédl. Zatínal a uvolňoval pěsti.

Pattersonová si odkašlala, na okamžik si zakryla dlaní ústa.

„Řekl byste například, že vypadali jako příslušníci armády? Nebo nějak jinak?“

Vstal a zvedl ruce v zoufalém gestu. Naklonil se k ní a zakřičel.

„Povídám, že to vědí! Proč tady jen tak sedíte? Kurva!“ To sprosté slovo vyznělo nepatřičně, nepřirozeně, jako by ho nikdy předtím nevyslovil.

„Přesně mi zopakujte, co říkali.“

Začal pochodovat po místnosti.

„Nejdřív mě odsud dostaňte pryč. Pak vám všechno povím.“

„Co prosím?“ zeptala se Pattersonová.

„Chci pryč.“

„Doktore Keungu, možná nemáme moc času. Povězte mi, co říkali. Hned.“

Zastavil se a stiskl si prsty čelo.

„Říkal, ten ze severu, že chtějí, abych pro ně něco udělal. Že mám využít své kontakty. Své *kuan-si*. Významně se při tom ušklíbl.“

Pattersonová mlčela, čekala na pokračování.

„Prý mají vzkaz.“

„Vzkaz? Pro koho?“

„Pro koho, pro koho asi do prdele myslíte?!“

„Řekl přímo, že je to pro nás? Výslovně?“

„Ne, samozřejmě že ne. Řekl jen, že je to pro mé *kuan-si*.“

„Tedy...“

„Ne. Žádné *tedy*.“ Bodl proti ní ukazovákem. „Dostaňte mě odsud, do hajzlu. Jsem prozrazený a zpátky se nevrátím. Dlužíte mi to, ať už se kurva jmenujete, jak chcete.“ Začínal těm nadávkám přicházet na chuť, vyléval si na ní zlost a zoufalství.

„Jaký vzkaz?“ zeptala se.

„Říkali, že se musím s někým setkat, rozumíte? Nějaké velké zvíře. Předá mi ten vzkaz.“

Jenže Pattersonová ho neposlouchala.

Ve sluchátku se totiž ozval hlas blízký jako hlas milence a říkal: „Magazín. Magazín. Magazín. Potvrďte.“

Neposlala nic a čekala, až to zopakuje.
„Magazín. Magazín. Magazín. Potvrďte.“
Vše ukončit. Schůzka odhalena. Vše ukončit.

2

Nejdřív, jak učí školitelé, zvolte vhodný přístup. Zachovejte klid, jasnou hlavu, optimismus. Nespěchejte. Spěchající člověk je okamžitě podezřelý. Pohybujte se stejným tempem jako lidé kolem vás nebo pomaleji. Nedejte na sobě znát ostřížitost. Pokud jste odhaleni na zapovězeném území, je důležitá rozhodnost a přesvědčivá krycí historka.

Všechny ty teoretické poučky ze školení jí vířily hlavou jako špinavá voda ve výlevce.

Vydrž minutu, říkala si v duchu. Za chvíli naskočí instinkt. Nastoupí chladné uvažování. Probudí se ten voják uvnitř.

Pattersonová vstala.

„Bohužel musíme naši schůzku ukončit,“ oznámila s omluvným úsměvem.

Doktor Keung se k ní otočil a v očích se mu zračila panika.

„Cože? Proč?“

„Naši lidé mě upozornili, že to tak bude nejlepší. Pamatu-
jete si postup?“

Ukázala ke dveřím. Očima sledoval její posunek. Podíval se na dveře a pak zpátky na ni.

„Zůstaneme v kontaktu. Žádný strach. Zakrátko se znovu setkáme a situaci dořešíme.“

Nepohnul se.

„Doktore Keungu, musíme už jít.“

„Oni jsou tady, že?“

„Dodržujte předepsaný postup. Někdo na vás čeká. Zajistí, abyste se hladce dostal pryč.“

„Prokristapána!“

Otevřela dveře a rychle se rozhlédla na obě strany chodby.

„Doktore Keungu. Jděte.“ Podávala mu navlhlý kabát.

Zdálo se, jako by z něj vyprchal veškerý život. Svěsil rama-
na a paže mu bezvládně visely u těla.

„Doktore Keungu...“

Netečně se k ní přišoural a vzal si kabát. Vyšel ze dveří
a beze slova a jediného pohledu odkráčel.

Pattersonová si kolem vlasů utáhla šátek, nasadila sluneč-
ní brýle a klikla na *Odeslat*.

„Situační report,“ oznámila.

Odpovědí bylo jediné kliknutí. Zachovejte mlčení.

Předepsaný postup při odchodu vyžadoval složité klič-
kování obytným domem, musela projít napříč budovou od
jednoho schodiště ke druhému a vyjít nouzovým požárním
východem v úrovni ulice, kde ji měl vyzvednout pozorovatel.
Procházela labyrintem chodeb, nutila se zpomalit, aby půso-
bila přirozeně. Podrážky jí klapaly na betonových schodech
a trvalo téměř osm minut, než se dostala do přízemí, kde
zjistila, že požární dveře, jimiž měla vyjít ven, jsou zamčené.
Madla spojoval řetěz s visacím zámkem.

Dobry zpravodajsky dŭstojnŭk takovŭ vŭci pŕedpoklŕdŕ.

Pŕitiskla ucho ke dveŕm, slyŕela poryvy vŕtru, dŕŕŕ bub-
nujŕcŕ do betonu.

Dobry zpravodajsky dŭstojnŭk pŕedvŕdŕ, ŕe by dveŕe moh-
ly bŕt zajiŕtŕnŕ řetŕzem, ŕe by silnice mohla bŕt neprŕjezdna
kvŭli stavebnŕm pracŕm nebo ŕe v klŕčovŕm bodŕ operace
vypnu proud.

Zaklela.

Zkontrolovala ŕas. Touhle dobou uŕ by mŕli pozorovatelŕ
zachytit doktora. Pojedou s nŕm metrem, doprovodŕ ho do
bezpeŕcŕ.

Proŕ ta panika? uvaŕovala. Co asi pozorovatelŕ vidŕli?
Koho? Otoŕila se a vykroŕila vpŕed potemnŕlŕmi chodbami,
hledala jinŕ vŕchod na ulici, ŕadnŕ vŕak nenaŕla.

Proti ní přicházela nějaká postava. Slyšela kroky. Sklopila hlavu a šla dál. Muž, držel něco v ruce. Telefon? Ten člověk byl malý, čínského vzezření, s mohutnými rameny zápasníka a silnými prsty. Měl na sobě sportovní tričko a běžecké boty. Zastavil se a pozoroval ji. Kráčela dál. Ustoupil stranou a nechal ji projít, nic neřekl.

Výtahy.

Muž zůstal nehybně stát asi pět metrů za ní. Spíš ho tušila, než viděla.

Pattersonová stiskla přivolávací tlačítko výtahu.

Čekala, všechny smysly napjaté jako struna. Výtah cinkl a dveře se otevřely. Byl prázdný. Nastoupila a stiskla knoflík označený jako Suterén 2 – doufala, že je to podzemní nákupní středisko. Dveře se začaly zavírat, vtom se však mezi ně vsunula silná ruka a ony se opět otevřely. Stál za nimi ten zápasník a hleděl přímo na ni.

Je to protivník? Nebo náhodný lupič?

Nastoupil do výtahu a nespouštěl z ní oči. Dveře se zavřely. Opatrně přenesla váhu na polštářky chodidel.

Natáhl se k ní.

Zvol vhodný přístup. Jednej. Počítej s tím, že to může bolet, ale buď si jistá, že dokážeš zvítězit, opakovala si v duchu.

Sápal se jí po oblečení. Co má v úmyslu? Chce se prát?

Uskočila kousek stranou a čekala, až muž zareaguje. Snažil se ji za něco chytit. Vydechla, levou rukou mu sevřela zápěstí, znehybnila mu ruku a pravačkou ho uchopila za ukazovák a prostředník. Prudce mu zkroutila prsty, zapojila do toho pohybu loket i rameno. Cítila, jak praská kost, jak se trhají šlachy.

Vytrhl se jí, záblesk údivu v jeho obličejí vystřídala bolest. Odpotácel se a opřel se o stěnu výtahu, prohlížel si ruku, zlámané prsty.

„Dej mi mobil,“ nařídila.

Pohlédl na ni a zamrkal. Zkusila to čínsky.

„Šou-tí kej wo.“

Natáhla k němu ruku. Nepohnul se. Výtah se blížil ke druhému podzemnímu podlaží. Vyrasila proti němu, uštědřila mu prudký kopanec do kolena nasměrovaný tak, aby se podlomilo a on se skácel na zem. Přitom se praštil hlavou o ovládací panel. Sklonila se a sebrala mu telefon. Nebránil se, jen nehybně ležel a těžce dýchal.

Dveře se rozevřely.

Signalizovala nouzový postup a po nepřiliš dlouhém čekání ji celou promáčenou a prokřehlou vyzvedli asi o kilometr dál, před prodejnu 7-Eleven. Řidič – ten hubený pozorovatel s kozí bradkou – měl zapnutou klimatizaci a ona si lehla na zadní sedadlo a celá se klepala, zatímco si razili cestu tajfunem se stěrači puštěnými naplno.

„Tak povídejte,“ vyzvala ho.

„Prostě se tam najednou objevili. Dvě auta. V každém dva lidi. Plus pár pěšáků. Napočítal jsem tři. Hlídali hlavně vchod a stanici metra.“

Zabočil do podzemních garáží, auto po spirále sjíždělo do jejich betonových útrob rozléhajících se ozvěnou. Zaparkoval a zkontroloval zrcátka.

„Chvíli tady počkáme,“ prohlásil. Pattersonová se posadila. Upřel na ni oči ve zpětném zrcátku. „Jste v pořádku?“

Přikývla a sarkasticky se ušklíbla.

„Omlouvám se za ty požární dveře,“ dodal.

Polkla odpověď. Jmenoval se Frederick Poon, to věděla ze spisu. Pozorovatel, pouliční kejklíč.

„Kdo to byl?“ zeptala se.

S povzdechem si poposedl.

„Nevím. Byli dost nemotorní. Určitě ne od státní bezpečnosti. Možná z armády. Měli na to figuru. Sestřih. Ale... nevím.“

Okamžik počkala.

„Soukromý sektor?“ zeptala se.

„Může být. Asi ano.“

„Odhallili vás?“

Otočil se na sedadle a zvedl jedno obočí.

„Neměli šanci, madam.“

„Jste si jistý?“

„Naprosto jistý.“

„Vešel některý z nich do budovy? Malý, vypadal jako zápasník. V tričku.“

Zamračil se a zavrtěl hlavou. „Neviděl jsem. Ale mohl vejít jiným vchodem.“

„A ten agent?“

Frederick Poon se odmlčel.

„Neobjevil se,“ prohlásil nakonec. „Čekali jsme na určeném místě. Vůbec nepřišel na nástupiště.“

Pattersonová vyčkávala, co řekne dál.

„Tenhleten je dost nevyočitatelný, víte. Nejspíš zvolil vlastní trasu. Moc se tím netrapte.“

Měla hlad. Dal jí tabulku čokolády.

Ten telefon byl na jedno použití. Nic v něm nebylo. Žádná telefonní čísla, žádné přijaté hovory, žádní volaní účastníci, žádné kontakty. Rozhodli se poslat ho do Cheltenhamu k důkladnému prozkoumání, ale oba se shodli na tom, že z hlediska operativního zpravodajství je bezcenný. Frederick měl dokonce nějakou chytrou věčičku na čtení SIM karty a vrtal se v tom, zatímco tam seděli a okna auta se postupně zamlžovala. Ale zase nic.

Což ovšem znamenalo, že ten zápasník, ať už to byl kdokoli, dodržoval pravidla pro bezpečnou komunikaci. Mohl to být klidně profesionál.

„Tak jo, už je čas,“ prohlásil Frederick Poon. „Za pět minut jsou tady.“

Přesně po pěti minutách vedle nich zastavil bílý terénní vůz. Pattersonová otevřela zadní dveře auta.

„Nashle, Fredericku. Tak příště.“ Druhý vůz čekal. Frederick se za ní otočil.

„Hej,“ zavolal.

Ohlédla se.

„Omlouvám se za ty dveře.“

„Když myslíte,“ odvětila.

Svištěli houstnoucí tmou na letiště Chek Lap Kok. Pattersonová sledovala, jak se Hongkong ztrácí v bouři, jeho světla roztroušená ve tmě, město strnulé na břehu moře. To místo má sílu, pomyslela si.

Otočila se k řidiči, dalšímu Poonovi. Tohle byl Winston, šlachovitý stejně jako bratranec, čtyřicátník.

„Jak se má tetička?“ zeptala se.

„Ta nás všechny přežije,“ pousmál se Winston. Eileen Poonová řídila rodinnou firmu, malý klenot britské tajné služby. Bábi Poonová, obdařená železnou vůlí, slabostí pro smrduté indické doutníčky bidí a talentem pro operativní bezpečnost, obětovala Službě přes tři desetiletí svého života. Koncem sedmdesátých let jako bezelstná tovární dělnice pronikala do buněk komunistické strany, které zamořily tuto kolonii Spojeného království, a likvidovala je zevnitř. Vláda Jejího Veličenstva jí přidělila krycí jméno VICHŘICE a velice diskrétně i medaili, kterou jí však nedovolila si ponechat. Pak s falešným vzlykem odevzdala Hongkong Číně. Bábi Poonová přesto pokračovala.

„Mrzímě, že jsme se nesetkaly,“ poznamenala Pattersonová.

„Duchem je s námi,“ řekl Winston a očima těkal mezi zpěnými zrcátky. Doprovozné vozy, usoudila Pattersonová, hlídají jim záda. Jestlipak Eileen sedí za volantem některého z nich, proplétá se provozem a v zubech drtí páchnoucí bidí?

„Chce vás Londýn,“ řekl a podal jí zabezpečený telefon.

Byla to Hopková z ústředí.

„Řekněte mi, že jste v pořádku.“

„Jsem v pořádku.“

„Situace?“

„Čistý vzduch. Míříme k ptákovi.“

„Poranil vás?“

„Ne.“

„Jak moc jste mu ublížila vy, jen tak pro zajímavost?“

Pattersonová mlčela.

„A náš přítel?“ pokračovala Hopková.

„Pryč. Nulová viditelnost.“

Hopková hned neodpověděla. Pattersonová si ji představovala v operačním centru na VX, úzká sukňe a opálený výstřih, s předběžnou zprávou o průběhu akce v ruce, jak s nehybným pohledem kalkuluje, hodnotí selhání operace, zvažuje kauterizaci.

„Co ty jeho obavy?“ zeptala se Hopková.

„Myslím, že opodstatněné.“

„Proč?“

„Přišli k němu do bytu. Zastrášovali ho a naservírovali mu to s tím vzkazem. Nevím, co to bylo za lidi, ale jsou skuteční.“

„Něco se sype,“ konstatovala Hopková.

„Vypadá to tak.“

Další pauza.

„Vratte se domů,“ prohlásila Hopková.

Pattersonová se usmála.

„Už letím.“

Winston ji vysadil u odletové haly, vítr pomalu ustával, z chodníků stoupala pára, zářící terminál se tyčil proti noci. Vyklouzla z auta a zmizela v davu.

Počíná si šikovně, pomyslel si pozorovatel.

Člověk nepoznán, jak je nebezpečná. Nebo křehká.

Oxford, Spojené království

Kchaj – ještě pořád v taláru – nehybně stál na rohu High Street a Turl, bílý motýlek mu zplihle visel pod krkem. Držel lahev šampaňského a mírně se kymácel. Zvedl ji ke rtům a zhluboka se napil; osamělá oslava. Od zkušebních budov proudili ulicí studenti. Z náhlého popudu ucpal hrdlo palcem, zatřepal lahví a postříkal šampaňským skupinku děvčat procházejících kolem. Na černých talárech jim zůstaly cákance bílé pěny. Kchaj zavýskal. Jedna z nich po něm střelila pohledem.

Bylo po zkouškách. On je skládal z elektrotechniky se specializací na optoelektroniku. Nedělal si velké naděje, že by dopadl kdovíjak dobře. Dokonce i po třech letech, které zde strávil, byla jeho angličtina stále chabá. Přednášky se donekonečna táhly, cvičení připomínala minová pole nepochopení a frustrace. Ten obor mu nešel, nudil ho. Představoval si, jak se před ním odvíjí jeho život ve spirálách optického kabelu.

Rektora univerzity navštívila delegace z ambasády. Hovořili tiše, zaručovali se, slibovali. Kchaj stráví léto v rodinném bytě v Londýně, bude šprtat a dohánět látku. Neuvidí příbuzné, domov ani Peking. Získá titul na této nejstarší a nejprestižnější univerzitě a to, co se naučí, přinese zpátky rodině a korporaci, která je všechny živí a zajišťuje jim postavení. Nebude dělat rodičům ostudu. V žaludku cítil uzlík zklamání, pesimismu. Kchaj vykročil zpátky ke koleji, lahev se mu houpala u boku.

V pokoji si svlékl talár, ten směšný hábit, a pohodil ho na podlahu. Zůstal stát ve spodním prádle a zhluboka se nadechl

zatuchlého vzduchu, načež zamířil k psacímu stolu a zapnul počítač. E-mail dorazil z obvyklé obskurní adresy: vklad už měl na bankovním účtu. Pečlivě vykalibrovaná částka, jako obvykle; dost, aby přežil do konce léta, ale málo na to, aby mu poskytla nějakou svobodu. Práce jeho opatrného otce, který syna pečlivě omotával pouty závazků.

Ty peníze nechodily z Číny.

Dorazily tak jako vždycky z účtu na Britských Panenských ostrovech a posílal mu je člověk, kterému Kchaj v duchu říkal strýček Portmonka. Kchajův opatrný otec strýčkovi vždycky řekl, kolik má poukázat, a strýček Portmonka to provedl.

Kchaj si lehl na postel a přemítal o komplikovaném a neprůhledném fungování své rodiny. Jednou se už se strýčkem Portmonkou setkal, před pár lety v Pekingu. Byl to plešatějící partajní nádeník se zbrázděnou tváří, životem protřelý, tvrdý a mlčenlivý. Měl na sobě šedý plášť do deště, ruce schoval v kapsách, změřil si Kchaje pátravým pohledem a pak tiše zmizel. Jaké je postavení strýčka Portmonky v průmyslově-politickém komplexu rodiny Fanovy? Rodinný sluha? Pomocník? Rádce? Neměl tušení.

Peníze jsou každopádně na účtu. Takže dnes večer nasedne na vlak do Londýna. Má klíče od toho kensingtonského bytu i od BMW. Ještě jednou si zhluboka přihnul z lahve a upadl do dřímoty.

4

Londýn

Pattersonová přistála nevyspalá a napjatá. Přímo z Heathrow ji služební vůz odvezl na Vauxhall Cross, v jarní sluneční záři uháněli po M4. Osprchovala se v šatně pro zaměstnance, oblékla si černý kostým, přebalila tašku a v kantýně si dala vejce se slaninou.

Cestou nahoru se zastavila na terase, pozorovala třpytící se řeku a v duchu rekapitulovala hlášení o uplynulých osmačtyřiceti hodinách, pilovala konečnou verzi skrz mlhu vyčerpání. U Hopkové byla připravenost základ.

Už na ni čekala, ranní sluneční paprsky proudily oknem do kanceláře, na stole se kouřilo z kávy.

„Trish,“ zvolala a pohlédla na ni nad obroučkami brýlí.

„Val.“ Těžce dosedla na pohovku. Hopková vstala a obešla psací stůl. Pattersonová nevěřičně zírala na její oděv, koženou sukni a vysoké šněrovací boty.

„Chci slyšet podstatu, hned,“ nařídila Hopková.

„Jsem připravená,“ odvětila Pattersonová.

„Keungovo rozpoložení?“

„Panika. Upřímně vyděšený.“

„Nebyl nemocný? Opilý?“

„Ne. Zcela při smyslech.“

„A ti lidé, co přišli k němu do bytu. Byl si jistý, že pocházejí z pevniny? Nebyli to nějací místní gauneři, co to na něj jen zkoušeli? Dluhy nebo tak něco?“

„Tvrdil, že jeden z nich byl určitě z pevniny, podle přízvu-ku ze severu.“

„Ale nebyli to ti šmejdi ze státní bezpečnosti?“

„To není jasné.“

„A ten vzkaz byl pro nás.“

„Vzkaz pro jeho kontakty, což si vysvětlil tak, že je pro nás.“

„Mohlo to znamenat někoho úplně jiného. Pitomec jeden.“

„Mohlo. Ale... je to dost nepravděpodobné,“ podotkla Pattersonová.

„Proč?“

Pattersonová pokrčila rameny.

„Všechno ukazuje na profesionály.“

„A ten záhadný vzkaz?“

„Prý po něm chtěli, aby se dostavil na nějakou schůzku. Tam mu měli vzkaz předat. To je ale všechno, co jsem z něj dostala. Museli jsme se klidit.“

Hopková to chvíli zvažovala.

Pattersonová pozorovala tu obávanou ženu středomožského vzezření se zakulacenou postavou a drobnýma rukama ověšenýma stříbrem a nefritem. Valentina Hopková, ředitelka kontrolingu pro západní polokouli a Dálný východ, teprve nedávno povýšená do tak velevýznamné funkce. Bylo jí už přes padesát a na střízlivý vkus Pattersonové se oblékala nepřiměřeně mladistvě.

„A ten chlápek, co jste ho zmrzčila ve výtahu. Kdo to byl?“

„Myslím, že k nim patřil. Ale co po mně chtěl? Netuším.“

„Nemůžu se zbavit otázky, proč jste se ho nezeptala.“

Pattersonová neodpověděla.

„Upřímně mě těší, Trish Pattersonová, že stojíme na stejné straně barikády,“ utrousila Hopková.

Jenže ty bys nikdy neudělala takovou blbost jako zůstat třet s protivníkem ve výtahu, pomyslela si Pattersonová.

„Víme už něco o OBLOUKOVI?“ zeptala se.

Hopková se vrátila ke stolu a sedla si.

Ona něco ví, pomyslela si Pattersonová.

„Nic dobrého.“

Pattersonová čekala.

„Spadl pod vlak,“ dodala Hopková. „Po té schůzce.“

Pattersonová cítila prudký nával adrenalinu, hrud' se jí sevřela.

„Podle policie jde o sebevraždu.“ Hopková z ní nespouštěla oči.

Pattersonová se ušklíbila, neřekla nic.

Hopková tiše promluvila.

„Bude se muset konat interní vyšetřování. Byla svolána komise. Vyslechnou vás příští týden. Teď vypracujete hlášení o schůzce. Pak půjdete domů a zůstanete tam.“

„Jsem postavena mimo službu?“

„Dalo by se to tak říct.“

Pattersonová zamrkala, otevřela ústa, jako by chtěla něco dodat, ale hned je zase zavřela.

Hopková si sundala brýle a naklonila se dopředu.

„Agent je mrtvý a oni musí stanovit příčinu. Teď sepište tu zprávu a jděte domů.“

Pattersonová vstala a zamířila ke dveřím.

„Trish,“ ozvala se ještě Hopková. Pattersonová se zastavila a otočila se.

„Jestliže nám někdo z čínské výzvědné služby chce poslat vzkaz, proč prostě nepoužije běžné kanály? Pověřené osoby v Pekingu nebo Hongkongu? Styčného důstojníka?“

„Protože,“ odvětila Pattersonová pomalu, „s námi někdo chce mluvit mimo obvyklé kanály.“

„Musím přiznat, že mi to nejde do hlavy,“ utrousila Hopková.

Pattersonová si vzala taxík domů na Archway, cestovní tašku táhla s sebou, vyvlekla ji schod po schodu k bytu. Doma zůstalo všechno tak, jak to nechala, ledabyle ustlaná postel, nedovřené šuplíky. Zkontrolovala, zda je trezor v šatníku neporušený. Otevřela okna, pustila dovnitř čerstvý vzduch, podvečerní sluneční paprsky, nějakou atmosféru, která by

rozbila to ticho a nehybnost. Kroky na chodníku, hluk dopravy, dítě nejistě vytukávající na pianu durovou stupnici.

Spadl pod vlak.

Těžce dosedla na postel, zula si boty, pomalu tu informaci vstřebávala.

Nebyl to první agent, o kterého přišla.

Vzpomněla si na toho iráckého kluka, kterého řídila v Násiriji, na mopedu měl sledovací zařízení a objížděl povstalecké konspirační byty. Flirtoval s ní, říkal jí moje *habáší*, moje Habešanka, moje černoška. Vzpomněla si na to začouzené smetišť, kde ho našli jednou za úsvitu s vránami kroužícími nad jeho hlavou.

A ta žena v afghánské provincii Hilmand, která myla plechové talíře v bufetu u silnice, zpoza burky si všímala obličejů a poznávacích značek a telefonovala je Pattersonové, tehdy už kapitánce Pattersonové. Zmizela a jednoho zimního večera našli bufet se staženou roletou, zamčený na řetěz.

Všechny ty příběhy, pomyslela si, ty konce, které nic neřeší.

Svlékla se, natáhla si krátké kalhoty a tričko, nalila si sklenici kabernetu, pořádnou dávku. Přestlala postel, přeskládala prádlo v šuplíku, který se úplně nedovřel. Vyluxovala a vlhkým hadrem přetřela okenní parapety. Vydrhla kuchyňskou linku.

OBLOUKOVA smrt není konec, pomyslela si. Je to začátek. Něčeho.

V mezidobí si četla, užírala se a sledovala na počítači čínské filmy; nekonečný krvavý epos o válce a revoluci; komorní drama o lásce a smrti ve vesnici zaváté žlutým prachem. Byla z těch filmů nadšená a snažila se porozumět severočínskému dialektu bez toho, aby si četla titulky. Chodila běhat na Hampstead Heath a nakupovala v supermarketu. Večer si ohřívala mražené polotovary a jedla je u televize přímo z plastových misek, kuřecí koláč, enchiladas. Nemluvila

s nikým kromě Damiana, který bydlel v přízemí. Zaklepal jí na dveře ve svých obtažených džínách a kotníčkových teniskách a trval na tom, že si zajdou na pivo. V hřejivých slunečních paprscích šli pěšky do hospody na Highgate Hill a bavili se o fotbale a nejnovějším dění v reality show. Damian pracoval v reklamě, zakládal si na svém populistickém vkusu. Koupil pivo a balíček bramborových lupínků a vyptával se jí na její administrativní práci na ministerstvu zahraničí, jak to jde, kam všude cestovala. Znal ji natolik dobře, aby vycítil, že něco není v pořádku, a trochu sondoval, ona mu však odpovídala vyhýbavě a stáčela hovor k němu. Zanedlouho zamířili domů a popřáli si dobrou noc.

V to pondělí si vzala šedý kalhotový kostým a boty bez podpatků, vlasy si pevně stáhla do drdolu tak, jak je nosívala v armádě pod baretem. Na VX dorazila brzy, seděla ve své kóji, pila kávu a snažila se uklidnit. Komise zasedala v devět třicet. Zavedli ji do zasedačky v pátém patře, kde se ocitla tvář v tvář Mobbovi, řediteli oddělení úkolování a produkce. Seděl tam v tmavém obleku s pestrou kravatou, která působila téměř frivolně a ostře kontrastovala s jeho vychytralými rysy, orlím nosem, hluboko posazenýma očima a náznakem nemilosrdnosti, kterou v sobě měl. Vedle něj Hopková – na krku rozevlátý růžový hedvábný šátek, v uších stříbrné kruhy, natupírovaná hříva černých vlasů. Zvedla k ní oči, pokrčila nos a usmála se. Po jejím boku seděla Mika Bastableová z personálního, v kuloárech známá jako Kulerváč, mladší, vysoká sošná žena, která přešla ke Službě z podnikové sféry. Vše dotažené do posledního detailu, pomyslela si Pattersonová: melír, lesk na rty, manikúra. Působila draze a Pattersonová si vedle ní připadala ošuntělá a méněcenná.

„Přečetli jsme si hlášení o té schůzce,“ spustil Mobbs a poklepal na složku před sebou. Pattersonová přikývla a napřímila se na židli.

„Bylo to poprvé, co jste se setkala s OBLOUKEM, je to tak?“

„Ano, pane.“

„Domníváte se, že jste byla na schůzku řádně připravená?“

„Byla jsem připravená tak dobře, jak to za daných okolností bylo možné.“

„To není totéž jako řádně připravená, že ano?“

„Byla jsem řádně připravená.“

„Informovala jste OBLOUKA o přesném postupu, jaký má dodržet v případě přerušení schůzky?“

„Ano.“

„Proč se vašimi pokyny neřídil?“

„Na to nedokážu odpovědět, pane. Nevím.“

Mobbs otevřel složku a přešel očima stránku.

„Z bytu odešel v pořádku. Bez problémů našel výtahy, sjel do stanice metra, ale tam se najednou vypraví na špatné nástupiště. Naši mládenci ho nemůžou najít. Proč to ksakru udělal?“

„Nevím, pane.“

„Možná jste to špatně pochopila. Řekla jste mu, aby šel na jiné nástupiště.“

„To rozhodně ne, pane. Řekla jsem mu, ať nastoupí do vlaku na Admiralty. Což bylo správně.“

„A najednou je mrtvý. Police tvrdí, že skočil pod vlak. Je to tak?“

„Panikařil, byl hrozně vyděšený. Myslel si, že ho odhalili. Viděla jsem, jak se rozhoduje k... k nějakému drastickému činu.“

Mobbs na ni pohlédl.

„Tak proč jste ho potom neuklidnila, nepovzbudila, prokristapána? Proč z té schůzky odcházel v horším stavu, než na ni přišel? Tohle se přece nedělá, nechat agenta v panice utéct.“

Pattersonová polkla, nadechla se. Zachovej klid, pomyslela si.

„Snažila jsem se ho uklidnit, přivést k rozumu. Potřebovala jsem zjistit, jestli byl skutečně prozrazen. Vyslýchala jsem ho, když vtom přišel signál a my jsme museli přejít k nouzovým postupům.“

„Myslím, že jste ztratila kontrolu nad situací. OBLOUK vás neposlouchal.“

„Tak to nebylo, pane. Ta schůzka byla přerušena v klíčovém bodě a já jsem zahájila nouzové postupy.“

„Jenže tu máme mrtvolu, která říká, že to tak *bylo*.“

„To není fér,“ namítla Hopková stroze. „OBLOUK nouzové postupy znal. Rozhodl se je nedodržet. Agenti občas dělají idiotská rozhodnutí. Sami od sebe.“

Pauza, zatímco Mobbsovi zřejmě docházelo, že mu jeho podřízená dělá kázání.

Promluvila Bastableová z personálního.

„Snažíme se tady dopátrat toho...“

Pomaloučku otočila stránku a nechala na okamžik viset ve vzduchu ticho.

„... zda jste tu schůzku nezvládla a potažmo zda jste dostatečně způsobilá pokračovat ve své současné funkci v operativě.“

Způsobilá?

„Nelze si nevšimnout, že to není poprvé, co jste se podílela na... jak bychom to označili?“

„Proval,“ utrousila Hopková.

Pattersonová zůstala zticha.

„Ovšem,“ přitakala Bastableová. „Loni. Operace KAMENNÝ KRUH.“ Naslinila si prst a otočila stránku. Snaží se vypadat důležitě, pomyslela si Pattersonová. „Stojí tady, že máte na svědomí exfiltraci dvou agentů z Číny prostřednictvím extrémně nebezpečné nouzové operace. Docela jste si tím pokaňkala reputaci, jak si vzpomínám.“

„Přezkum nezjistil žádné pochybení.“

„Celá akce se prováděla bez nezbytných povolení a schválení.“

„Přezkum zjistil, že jsem jednala... omluvitelně.“

„K čertu s přezkumem. Co jste probouha prováděla?“

„Povím vám to, jestli chcete. Prováděli jsme špiónážní činnost. V rámci operace KAMENNÝ KRUH jsme pronikli do přísne

tajných čínských počítačových sítí. Fungovalo to. Projednou. Využili jsme čínského informátora a jistého britského žurnalistu jako prostředníka a kurýra. Tihle dva udělali všechno, co jsme po nich žádali, a celá operace nesla zlatá vejce. Potom se nějaký kretén v sedmém patře téhle budovy rozhodl předat řídicí pravomoce externímu hráči. Soukromé společnosti. A celá ta věc šla do kopru. Přečtěte si hlášení.“ Pattersonovou prudce zaplavily vzpomínky, vybavila si, jak seděla sama na Péčku a sledovala krach celé operace, sledovala útěk svého agenta. Vzpomněla si na Manganův hlas v telefonu, ztuhlý strachem, a na toho bezohledného parchanta s pronikavým pohledem, kolem kterého se celá operace točila. Říkali mu Burák. Na vteřinu zauvažovala, co se s ním asi stalo, kde je.

Hopková na ni upírala pohled, který říkal *a jsme tam, kde jsme nechtěli být*. Personalistka zrudla v obličeji.

„Zemřeli tam lidé,“ prohlásila.

„To se lidem občas stává.“

„Byla do toho zapletená nějaká dívka, že? Jak to s ní dopadlo?“

„Tching. Byla to asistentka toho novináře v Pekingu. Oni byli... měli spolu poměr. Zatkli ji.“

„Ohromné.“

Personalistka si zastrčila za ucho neposlušný pramen světlých vlasů a ironicky se na Pattersonovou ušklíbla.

„Vy jste taková Tyfová Mary špionáže, že? Lidi kolem vás kapou jako mouchy. Odvážejí je na Lubjanku. Nebo nějaký čínský ekvivalent velitelství KGB.“ Střelila pohledem po Mobbsovi. Hledá podporu, pomyslela si Pattersonová. Ředitel úkolování a produkce si zarputile četl ve spisu. Hopková zírala do stropu.

„Musím říct,“ pokračovala Bastableová, „že kontroling je k vám velice vstřícný a dostala jste veškeré šance, ale ze svého pohledu se musím zeptat, zda vás váš... váš původ a dosa-
vadní praxe skutečně připravily pro operativní činnost.“

A je to tady, pomyslela si Pattersonová. Už je to tady. *Původ*.

Hopková seděla pohodlně opřená, s přivřenýma očima. Pattersonová měla pocit, že se usmívá.

„Takže?“ vybidla ji Bastableová.

„Asi jsem neslyšela otázku,“ namítla Pattersonová.

Bastableové podrážděně blesklo v očích.

„Dobrá, řeknu to tedy zcela otevřeně. Cítím ve vás impulzivnost a nedostatek soudnosti, jak dokazuje vaše role v operaci KAMENNÝ KRUH i vaše řízení nedávno zesnulého agenta s krycím jménem OBLOUK. Řekněte mi prosím vás, proč byste měla zůstat ve funkci operativního důstojníka.“

Pattersonová se zavrtěla, promluvil však ředitel úkolování a produkce.

„Jen pro zajímavost, co se stalo s tím novinářem, s tím přístupovým agentem v KAMENNÉM KRUHU? Jakže se jmenoval?“

„Philip Mangan,“ odvětila Hopková.

„Mangan, přesně tak. Docela chytrý chlapík, jak si vzpomínám.“

Bastableová si ho měřila s nehybným výrazem ve tváři.

„Ten je zašitý ve východní Africe,“ poznamenala Hopková. „S úkolem držet jazyk za zuby v tomhle i příštím životě.“

Mobbs zavřel složku, položil ruce na stůl a rozhodným tónem promluvil přímo k Pattersonové.

„No dobrá. Dokud si udržíte důvěru ředitelky kontrolingu, zůstanete ve své funkci v operativě. Očekávám pravidelná hodnocení vašich pracovních výsledků, která budou tuto důvěru potvrzovat.“

Hopková přikyvovala a poslouchala ho s nehybným obdivným úsměvem, který Pattersonová už dávno uměla rozluštit a jenž po správném dešifrování znamenal *ty šilhavá nadutá karikaturu chlapa*.

Mobbs se obrátil k Bastableové, naklonil se k ní a zašeptal, trochu moc hlasitě: „Pro všechno na světě, nerozmazávejte tady *původ*, prosím vás. Ještě nás všechny zažalují.“

Addis Abeba, Etiopie

Ve věznicí Kaliti nebyli vězni drženi v celách. Namísto toho je šoupli do obrovských baráků z vlnitého plechu, které v dešti rachotily a na slunci žhnuly jako pec. Vězení mělo osm zón, v každé několik tisíc trestanců. Proslýchalo se, že celý komplex je zamořený tuberkulózou.

Mangan seděl v džípu u kraje hlavní silnice. Díval se na zdi věznic. K večeru se zatáhlo, světlo získalo šedofialový nádech. Později přijde déšť, promění chodníky v bahno a zahalí celé město mlhou a chladem.

V Kaliti seděli pravověrní kriminálníci, vrazi, psychopati, zloději. Sloužilo však i jako politické smetiště, kam vládnoucí strana odklízela opoziční vůdce, soudce, novináře, aktivisty, odboráře a jedince s nespolehlivou etnickou příslušností, pokud dělali potíže.

Čekal už dvě hodiny. Aleluja odešel dovnitř, nesl oblečení a jídlo, nějaké peníze na promazání byrokratického soukolí. Měl delikátní úkol: udělat rozhovor s vězeňkyní. Byla to asi čtyřicetiletá Habíba Júsufová s nezdravě nažloutlou pokožkou, která tvrdila, že právě rozvázela milodary chudým somálským muslimům na východě, když ji nějací muži v civilu násilím vytáhli z auta. Obvinili ji, že ve skutečnosti podlouzně pašuje peníze extremistickým organizacím, a na základě velkorysých etiopských protiteroristických zákonů ji zavřeli do Kaliti. Její kauza však vzbudila mezinárodní ohlas a úřady tu a tam neochotně dovolily, aby se o ní objevila zmínka a potvrdilo se, že je aspoň naživu. Mangan jako zahraniční korespondent, jeden z mála se sídlem v Addis Abebě, neměl

do věznice povolený přístup, a tak Aleluja pracoval za oba. Podělí se s Manganem o poznámky a snad i o fotografie a Mangan je pak pošle do novin. Habíba si našla v prsu bulku. Vězeňská správa jí nedovolila navštívit lékaře.

Mangan pohlédl na hodinky. Co tam krucinál ten Al dělá? Protáhl se a zhluboka se nadechl. Večerní vzduch byl cítit ozonem, petrolejem a nakyslými plackami *indžera*. Pod tím vším se vznášela jakási lehounká nasládlost.

Smrákalo se, když se Aleluja konečně vynořil z vězeňské brány, nahrbený, se sklopenýma očima. Mangan sledoval, jak si v těch svých teniskách vybírá cestu v bahnitém terénu, pozoroval jeho hubenou tmavou postavu, z níž čišela úzkost. Aleluja nastoupil do auta, zaklonil hlavu a zavřel oči.

„Co ti tak dlouho trvalo?“ zeptal se Mangan.

Aleluja si zapálil cigaretu a udělal chabý pokus vyfouknout kouř oknem.

„Jsem blbec,“ prohlásil.

„Tak povídej.“ Mangan nastartoval a zařadil se do provozu.

„Takže, pustili mě dovnitř. Dozorci seděli v místnosti s námi. Ona je na tom hrozně, Philipe. Brečí. Prý je jí strašně špatně. Dávám jí otázky. Ona odpovídá, jenže dozorci nás pořád přerušují, skáčou jí do řeči. Ona neustále opakuje, že potřebuje doktora, že má tu bulku. Je celá vyděšená. Dozvěděl jsem se něco málo o podmínkách ve vězení. Ale jinak to byl chaos.“

„Vyfotil jsi něco?“

„To jo, ale... no, však uvidíš.“

„To nezní tak špatně.“

„Moc se neraduj. Po patnácti minutách říkají, to je všechno. Konec. Odvedou ji z místnosti. Vyšoupnou mě ven a cestou zpátky k bráně udělám pár snímků věznice. Ten dvůr je prostě... všude lidi. Špína. Žádný řád. Jenže mě zmerčí dozorci, naštvou se, odvedou mě do strážnice a hodinu na mě ječí.“

„Jenom ječí?“

„Jo.“ Sklesle přikývl.

„A fotky?“

„Sebrali mi foťák. *Tvůj* foťák.“

Mangan strhl volant a sjel ke kraji silnice. Kolem nich se ze zuřivým troubením prohnal kymácející se nákladřák.

„Fakt mě to mrzí,“ dodal Aleluja zkroušeně.

Mangan si povzdechl.

„Tím se netrap,“ prohlásil. „Ale co ta její fotka? Ta je taky v čudu?“

„Ne, tu jsem vyfotil na mobil. Tu máme.“

„Tak aspoň něco.“

Aleluja potáhl z cigarety a Mangan se znovu rozjel. Provoz se zpomalil. Míjeli putyky z vlnitého plechu osvětlené jedinou holou žárovkou, zapomenuté uličky plné stínů, ženy opékající u silnice kukuřici na dřevěném uhlí. Do čelního skla zabubnoval déšť.

Vystoupali po schodech do Manganova bytu, hodili věci do kouta a vrátili se dolů do kavárny. Objednali si *tibs* – lep-kavé kořeněné kousky hovězího – s plackami *indžera*, hranolky a studené pivo St. George's. Aleluja byl jako na jehlách a nervózně si zapálil cigaretu.

„Takže to pošleš?“ zeptal se.

„Možná zítra,“ odpověděl Mangan nepřítomně.

„Dobře. Já taky.“ Aleluja pracoval jako reportér jistého addisabeského týdeníku, ale přivydělával si u Mangana, překládal, redigoval. Mangan pozoroval toho štíhlého snaživého kluka, jeho špinavé tričko, v očích temné skvrny obav.

„Co tě žere, Ale?“

„Ale nic. Nebude se jim to líbit, to je celý.“

„Komu? Těm novinám?“

„Ne, ne. Noviny zatají dech a uveřejní to. Myslím vládě.
A NBIS.“

„Jestli se tolik bojí pozornosti médií, proč nám k té ženě vůbec umožnili přístup?“ podivil se Mangan.

Aleluja na něj pohlédl.

„Jak dlouho už jsi v Etiopii?“

„Rok, necelý,“ odvětil Mangan.

Aleluja típl cigaretu.

„Takže víš, že si s námi rádi hrajou, snaží se nás načapat. Děláme rozhovory s disidenty, zveřejňujeme jejich názory, píšeme o jejich situaci, stáváme se zranitelnými. Můžou to použít proti nám, kdy se jim jen zachce. Odstavit nás.“

Donesli jim *tibs* a studené pivo. Mangan se zhluboka napil a pustil se do jídla. Hovězí se ještě škvařilo a po *berbere* – ostré směsi koření s chilli – mu hrdlo pulzovalo aromatickým žárem.

„Tys je někdy viděl? Mluvil jsi s nimi? S NBIS?“ zeptal se.

„Ne. Oni posílají vzkazy. Prostřednictvím jiných lidí. Musíš poslouchat,“ odvětil Aleluja. Utrhl kus placky, zmačkal ji v prstech a namočil do masové šťávy. „Nějaký obchodník tě vezme na oběd. Nebo ti zavolá starý profesor. Velice zajímavý článek v novinách minulý týden, řeknou. *Spousta* lidí o něm mluví. Už jste přemýšlel o dovolené? Někde daleko?“

Mangan se usmál.

„To mi připomíná Čínu,“ poznamenal.

„Africké problémy, Philipe,“ prohlásil Aleluja a promnul si hřbetem ruky oči. „Africké problémy.“

Aleluja odjel taxíkem domů. Jeho neklid a řeči o Národní bezpečnostní a informační službě NBIS – tvrdé a výkonné etiopské tajné službě se širokou sítí donašečů po vzoru starých východoevropských dinosaurů – Mangana znepokojily. Vyštrachal se po nakysle páchnoucím schodišti nahoru ke svému bytu, čtyři patra nad rušnou čtvrtí Gotera. Vyšel na balkon do chladivého nočního vzduchu. Bylo pozdě, ale ulice kolem jeho bloku kypěly životem, plné kaváren, plechové

dunící hudby, vůně grilovaného masa a kávy. Sledoval dvojice courající se po chodníku zarostlém plevellem, holky naparáděné, v těsných džínách a na vysokých podpatcích, záblesky zlata na krku i útlých zápěstích.

Vrátil se dovnitř, nalil si panáka vodky a potmě se natáhl na gauč. Myslel na Habíbu, jak se choulí v koutě nějakého vězeňského baráku, obklopená hlukem a špínou, a prsty zoufale přejíždí po bulce v prsu.

Myslel na návrat domů, kam by se vlastně vracel a jak. Na to, že dřív osamělostí netrpěl – během těch let v roli zahraničního korespondenta býval často sám. Na to, že když ho nakonec přepadla, projevovala se jako fyzický pocit, záplava v žilách. Posadil se a sevřel hlavu v dlaních. Věděl, že osamělost plyne z mlčení, z neschopnosti mluvit o tom, co se stalo.

Z tajnůstkářství se rodí osamělost.

A po osamělosti přichází strach.

Pomyslel si, tak jako každou noc, když kavárny zavřely, tma zhoustla a ulice až na plaché štekavé patroly šedivých psů ztichly, že *oni* s ním nemluvili celé měsíce.

Určitě mě už brzy musí zkontrolovat.

Když si ho tedy hned druhý den konečně proklepli, pocítil téměř zklamání. Došlo k tomu prostřednictvím e-mailu od obchodního atašé velvyslanectví Spojeného království. Malá večere, pozitíří, velmi neformální, v domě ve vesnici Džakros. Určitě přijďte.

Mangan zabíjel čas. Vytáhl z Aleluji poznámky z rozhovoru ve věznici Kaliti, přinutil se sepsat článek a odeslal ho. „Etiopie: islámská charitativní pracovnice jako symbol boje proti extremismu.“ Zkrácená verze pronikla hluboko do mezinárodní sekce webové stránky a Habíbina tvář zírала na čtenáře z maličké rozostřené fotky.

Po jistých úvahách se vyburcoval, zavolal do redakce a vážavě jim nabídl článek o zhoršené bezpečnostní situaci na jihu

a východě Etiopie. Dlouhotrvající nepokoje v Ogadenu, přelévání ozbrojených konfliktů ze Somálska, kšeftování s *kátem*, zbraněmi a bílým masem; fanatismus a válka, která pulzovala podél vyprahlého afrického pobřeží Indického oceánu. Zahraniční redaktor zněl zaneprázdněně: *zašlete mi abstrakt, Philippe.*

Koupil si novou košili, odnesl sako do čistírny.

Ve stanovený večer se osprchoval, vyčouhlé tělo mu v páře zrůžovělo, zrzavou kšticí prohrábl hřebenem, oblékl se a vzal si taxík do Džakrosu – oplocené čtvrti s hlídaným vjezdem, která sloužila potřebám diplomatů, odvětví mezinárodní pomoci a bohatým etiopským běžcům. Mangan věděl, že v jedné z větších vil bydlí držitel zlaté olympijské medaile.

Auto zastavilo před domem obchodního atašé, skromnou stavbou z cihel a betonu porostlou popínavými rostlinami s oranžovými květy a opatřenou železnými vraty. Mangan vystoupil z taxíku. Ulice zde byly tiché. Žádná hudba, žádné stánky s jídlem, žádní bosí chlapi povalující se na asfaltu se skelnýma očima po požití *kátu*. Život exulantů je stejný všude na světě, pomyslel si. Trávený v bezpečné hygienické vzdálenosti od reality.

Ten muž se jmenoval Hoddinott, bledý třicátník, předčasně plešatý, s těstovitou postavou v obleku značky Marks & Spencer. On i jeho žena Joanna se horlivě snažili působit na svém nezáviděníhodném postu vyrovnaně a vesele.

„Zbožňujeme Addis Abebu,“ rozplývala se Joanna. „Je to tady úžasné. Jak se vám tu líbí, Philippe?“

Vyprávěla mu dlouhou historku o rodinách ze slumů na kraji města, které z jejich chatrčí vykopli developeři a přinutili je opustit území, o ženách, které sebraly děti, plastové kbelíky, konvici na kávu a deku a odcházely pryč přes rozblácená staveniště.

„Udělalí jsme, co se dalo. Odneseš jím nějaké oblečení a kojeneckou výživu pro mimina,“ popisovala Joanna. „Ale stejně!“

Zatímco Manganovi pomalu docházelo, že je jediným hostem, Joanna vstala a energicky prohlásila, že radši půjde udělat salát. Hoddinott posunkem naznačil, aby vyšli do zahrady, kde už se kouřilo z rozpáleného grilu.

Hoddinott nesl lahev vychlazeného bílého vína a dvě sklenice. Postavil je na zahradní stolek. Mangan je žíznivě pozoroval, zatímco si Hoddinott uvázal zástěru, otevřel poklop grilu, nakoukl dovnitř skrz stoupající dým a pak víko zase zavřel. Posadil se a promnul si ruce.

„Tak jo,“ poznamenal. Nalil víno. Mangan sledoval, jak se sklenice mlží.

„Tak jak se daří, Philippe?“ zeptal se. „Zabydlel jste se? Všechno v pořádku?“

Kontrola, pomyslel si Mangan.

„Myslím, že je všechno v pohodě,“ odpověděl. „Kdo se ptá?“

Hoddinott se zatvářil starostlivě.

„No, pro začátek já,“ odvětil. „Ale máte pravdu. Zajímají se i jiní, samozřejmě. Chtějí vědět, zda jste ve formě, zdravý jako řípa a tak dál.“

„Jsem v pořádku.“

„Dostanete se hodně mezi lidi?“

„Ne. Vlastně ani ne.“

„Máte holku?“

„Prokristapána!“

„Pardon, pardon, nechci být vlezlý.“

Hoddinott se zatvářil nevyzpytatelně.

„Máte nějaké zprávy z Číny?“ pokračoval.

„Od koho bych je měl mít?“

„Od starých kamarádů. Kolegů. Co já vím?“

„Občas.“

„Jak vás kontaktují?“

„E-mailem. Přes sociální síť.“

„Co píšou?“

„Běžné věci, oni... však to znáte.“

„Philippe, no tak, jen se neostýchejte. Co říkají?“

Mangan si povzdechl.

„Nějakou dobu vyzvídali, co se stalo, proč jsem tak náhle zmizel z Pekingu, kam jsem odjel. Odpovídal jsem jim tak, jak bylo domluveno. To už poslední dobou polevilo. Teď se ptají, jak se mám, co mám v plánu. Když narazí na moje články, komentují je.“

„Není některý z nich nápadně neodbytný? Nevypytává se na tu dívku? Jak že se jmenovala, Tching?“

„Jeden nebo dva. Požádal jsem je ale, aby s tím přestali.“

„Budu potřebovat jména.“

Mangan na to nic neřekl. Hoddinott seděl se založenýma rukama. Velice tiše promluvil.

„Má podle vašeho názoru někdo podezření, že jste byl do té operace zapletený?“

Mangan zavrtěl hlavou.

„Jste si tím jistý?“

„Naprosto. Kdyby někdo ze známých v Pekingu něco většil, šel by za tím. Jsou to seriózní žurnalisti.“

„Řekl byste, že se ještě s některým z nich přátelíte?“

„Ani ne. Spousta lidí ze staré party je na mě naštvaná. Dávají mi za vinu zatčení Tching.“

„Vím, že vám nemusím opakovat, abyste si držel odstup,“ podotkl Hoddinott. „Kontaktoval vás někdo z čínských státních kruhů?“

„Ne,“ odpověděl Mangan.

„Vážně? Žádné návštěvy? Vzkazy? Žádní chlápci na rohu ulice, kteří sledují, jak procházíte kolem? Jste si jistý?“

„Ničeho jsem si nevšiml.“

Hoddinott se odmlčel, jako by něco zvažoval.

„Proč?“ zeptal se Mangan.

„Ale nic. To je samozřejmě dobrá zpráva. Vím, že už vám to říkali, přesto vám to zopakuju. Tím, co jste udělal, jste si vysloužil velký respekt a vděk. Velký respekt.“

„Přestože to skončilo tak, jak to skončilo?“ utrousil Mangan.
„I přesto.“

Mangan vyprázdnil sklenici a přisunul ji přes stůl k Hoddinottovi. Ten mu dolil, víno zurčelo do sklenice, v šeru se zlatavě třpytilo.

„A finančně, Philippe? Nejste na mizině? Nehodláte ze zoufalství prodat svůj příběh nedělním novinám?“

„Tak zlé to zatím není.“

„Vyděláte si novinářinou na živobytí?“

„Jakž takž.“

„No, pak tedy dobrá.“

Právě v tom trapném okamžiku se z kuchyně vynořila Joanna. Nesla mísu salátu.

„Tak už dost řeči o práci, vy dva. Jde se jíst,“ zaštěbetala.

Ona o tom ví.

„Všechno, co vám bude připadat neobvyklé, Philippe,“ dodal Hoddinott, „úplně cokoli. Dáte mi o tom vědět, ano?“

Hoddinott ugriloval steaky a krevety, polil je rozpuštěným máslem s česnekem. Jedli v padajícím soumraku za svitu svíčky a Joanna udržovala konverzaci vyprávěním sebeironických anekdot ze života diplomatovy manželky v Addis Abebě, popisovala oficiální akce, jichž se účastnila, různé komise, nesnesitelný čtenářský kroužek. „Vážně, Philippe, tak si tam sedíme, všechny ty dámy z velvyslanectví, snaživé Američanky, chytré Němky, a prokousáváme se všemi těmi hodnotnými literárními díly. A přitom jedině, po čem ve skrytu duše toužíme, je nějaká stará dobrá přisprostlá červená knihovna!“ Mangan poslouchal a ze všech sil se snažil chovat vstřícně. Měl podezření, že Joannina bezelstná upřímnost je jen součástí jejího krytí. Manželský pár ze Služby, tím si byl jistý.

Později ho doprovodili k čekajícímu taxíku. Z přítmi ode dveří mu zamávali, Hoddinott držel manželku kolem ramen.

Taxík se šinul Addis Abebou, otevřenými okny vanul dovnitř větřík nasycený pachy a zvuky nočního města, davy hr-

noucí se po chodnících, kluci šmelící s cigaretami a pytlíky kátu.

Takže se posunul na žebříčku vzhůru. Ostražitá Služba, dohlízející na starého profláklého agenta. Pocítil záblesk vděčnosti.

6

Londýn

Kchaje napadlo, že ta restaurace na Park Lane musí být jeden z nejúpadkovějších a nejzbytečnějších podniků, co v životě navštívil. Charlie Feng už tam byl, přišel v obleku přímo z banky a čekal na něj. Dva další dorazili z Cambridge. Kchaj prošel barem směrem k nim a zamumlal něco na pozdrav.

„No nazdárek, Fan Kchaj-kchaji,“ pronesl Charlie. „Ani jsem nevěřil, že se uvidíme.“ Mluvil čínsky.

„Jak vidíš, jsem tady.“

Všichni se na něj podívali a pak si vyměnili pohled.

„Tak jak se máš?“ zeptal se Charlie.

Kchaj se rozhlédl po něčem k pití.

„Potřeboval jsem pauzu.“

„Od čeho?“

„Od všeho.“

„Ale teď jsi tady s námi.“ Charlie Feng s hranou spokojeností přikývl. „Jaké štěstí, že tě tu máme.“

Ti dva z Cambridge se zachechtali.

Zamířili ke stolu. Seděli obklopení imitacemi čínských uměleckých děl ve stylovém tlumeném osvětlení a sledovali, jak k nim cupitá roztomilá malá servírka importovaná z Kantonu, v rukou podnos s kachnou, lesknoucím se vepřovým bůčkem a humrem v omáčce z černých fazolí, porce za čtyřicet liber. Charlie se pohrdavě usklíbl a čínsky poznamenal: „Co je kurva tohle?“

Číšnice ztuhla.

„To je váš humr, *sien-šeng*.“

„Kterej vůl poleje humra omáčkou z černých fazolí?“

„Pokud nejste spokojený, *sien-šeng*, mohu to odnést.“ Ukázala k talíři a hlas se jí zachvěl.

„Myslel jsem, že si kupujeme pořádný jídlo, a ne nějaký blitky z Hongkongu.“

„Charlie, aspoň projednou...“ spustil Kchaj.

„Prosím, *sien-šeng*, dovoďte, abych vám přinesla jídelní lístek. Můžete si objednat, co budete chtít, a kuchař vám to připraví podle vašeho přání.“ Servírka s vyděšeným výrazem o pár kroků ucouvla.

Charlie se rozhlédl kolem stolu a zubil se přitom na celé kolo. Ostatní potlačovali smích. Odněkud se vynořil vedoucí podniku, škrobený Brit v obleku, a tvářil se znepokojeně.

„Dobrý večer, pánové, a vítejte. Doufám, že je vše v pořádku?“

Charlie promluvil břitkou angličtinou prozrazující vliv internátní chlapecké školy v Harrow a univerzity v Oxfordu. Číslo z něj sebevědomí.

„Všechno je vynikající. Mnohokrát děkujeme.“ Pak, když se vedoucí uklonil a odcházel, pekingským slangem dodal: „Čuráku.“

Všichni kromě Kchaje se zachechtali a Charlie sevřel celý humří ocas do hůlek, zvedl ho a podržel si ho nad obličejem tak, aby mu černá fazolová omáčka kapala přímo do otevřené pusy. Otřel si tvář ubrouskem a kývl bradou na Kchaje.

„Takže, kde máš tu svoji holku?“

Kchaj na něj vyplašeně pohlédl.

„Jakou holku?“

„Tu malou Čchenovou.“

„Aha. Tuhle.“

„Je tam pořád, že jo? Drandí po Oxfordu na kole s tou svou vzácnou univerzitní šálou kolem krku, vysedává v knihovně, kolena drží pevně u sebe.“

„Je tam pořád. Nemám s ní moc společného.“

„Slyšel jsi tu novinku? O jejím tatíkoví? Generálovi s oce-lovejma koulema?“

Kchaj zamrkal, pocítil osten znepokojení.

„Ne. Jakou novinku?“

Charlie Feng se naklonil dopředu.

„Prokrista, Fan Kchaj-kchaji, ty seš fakt úplně mimo, že jo?“

Opřel se a uchopil sklenici vína.

„Jmenovali ho do generálního štábu.“

Kchaj nad tím chvíli uvažoval, ale nenacházel žádnou souvislost.

„No a?“ zeptal se.

Charlie nasadil výraz přehnaného úžasu, zvedl ruce a rozhlédl se kolem stolu.

„No a? *No a?*“ poškleboval se, ale pak změnil tón. „Kchaji, poslouvej mě. Měl by ses začít starat o vlastní kejhák. Otec tý malý Čchenový teď sedí na úplný špičce vojenský rozvědky. Slyšíš mě, Kchaji? Sleduješ mě? Rozumíš?“

Kchaj přikývl. Sice mu úplně nerozuměl, ale bál se zeptat. Uždíbl kousek humra.

Charlie ho probodával upřeným pohledem.

„Starej Čchen povýšil, Kchaji. Jeho lidi...“ Zašermoval hůlkami. „Mají plný ruce práce. Můj fotr tvrdí, že mají fakt napilno. Generál Čchen a ti jeho armádní kastráti.“

Kchaj upřeně hleděl do talíře.

„*Mang šen-me ne?*“ Co dělají?

„Co dělají? Kdo do prdele ví? Šmejdí po Pekingu. Podnikají spoustu výletů na jihozápad, kde mají kámoše. Něco si šuškájí. Sledují. Dedukují. Nedělají nic, co by prospělo tobě nebo tvý rodině nebo firmě, na to vem jed. Nesnášejí tě, Kchaji. V panenský hrudi tý tvý malý Čchenový bije nenávistný srdce. Nedávej jí nic, co by mohla zneužít.“

Ozval se jeden z kluků z Cambridge.

„Myslím, že už to chápe, Charlie. Nemusíš ho tak trápit.“

„Fakt myslíš, že mu to docvaklo?“

„Nemluvte o mně, jako bych tu nebyl,“ ohradil se Kchaj chabě. Uvědomoval si, že huhlá.

Chvíli jedli mlčky. Charlie objednal další víno, i když sám nepil.

„Takže ty se nevracíš na léto do Pekingu,“ konstatoval.

Kchaj pokrčil rameny.

„Musím zůstat tady. Studovat. Dohánět.“

Zdálo se, jako by Charlie něco zvažoval.

„Co je?“ zeptal se Kchaj.

„Slyšel jsem, že ti sem posílají nějakou dozor,“ prohlásil Charlie. „Aby se o tebe staral.“

Kchaj na něj zíral. „Cože?“

Charlie pokrčil rameny.

„Jak to myslíš, dozor?“ nenechal se odbýt Kchaj.

„Já s tebou přece nemůžu být pořád, ne? Bude na tebe dávat pozor.“

„Chůva pro Kchaje,“ poznamenal uštěpačně jeden z kluků z Cambridge a všichni se zase zasmáli. „Aby ho chránila před tou malou Čchenovou.“

Charlie jim gestem naznačil, ať toho nechají. Kchaj seděl mlčky, zahanbeně. Charlie znovu promluvil.

„Spojil se už s tebou ten tvůj mecenáš? Udělal, co je potřeba?“

„Existuje něco, co o mém životě nevíš?“ utrousil Kchaj.

„Myslel jsem si to. Fajn. Takže dnešní účet může zatáhnout Fanova rodinná firma. Díky, China National Century Corporation! Vyhříváme se ve tvé slávě. *Wan suej*. Ať žiješ!“ Udělal rukou posunek *tak do toho*.

Kchaj si povzdechl, vytáhl kreditní kartu a zamával s ní na servírku.

Všichni čtyři pak nastoupili do BMW a odjeli do Hackney, kde jistá asijská firma pronajala tmavý suterénní klub, zaplnila ho studenty a bankéři původem z Číny, modelkami, filipínskými zdravotními sestrami a dýdžeji a sehnala jistého výrobce šampaňského jako sponzora. Seděli na pohovkách pod ultrafialovými zářivkami, hudba duněla a oni listovali

v mobilech. Pár všímavějších dívek poznalo Fan Kchaj-kchaje – budoucího dědice obrovského jmění, potomka politické a obchodní smetánky – a pokusily se ke skupince připojit, přisedly si k němu, dlouhonohé a s trucovitě našpulenými rty. Kolem třetí se už Kchaj v důsledku nadměrného požití různých omamných látek sotva držel na nohou, a tak ho Charlie Feng, střízlivý a ostražitý, opatrně naložil do BMW a odvezl ho zpátky do Kensingtonu.

Baltimore, Maryland, USA

Ruku v ruce se pomalu procházeli po baltimorském přístavišti, šampaňské působilo, tlumilo mořský větrík, změkčovalo slova i pocity. Měla na sobě modrou hedvábnou blůzu a přes ramena lehkou kašmírovou šálu, Chanel. Zdálo se, že tenhle klasický styl se mu na ní líbí nejvíc. Průvodní jev jeho věku? Nebo nějaké fantazie o jejím privilegovaném postavení? Samozřejmě mu vycházela vstříc, nosila šátky značky Hermès, které jí kupoval v bezcelní zóně, i náramek od Cartiera. Připadala si však jako nějaká stará ochechule z venkovského klubu.

Později následovala večeře v Mancuso's, pro ni grilovaný kanic a pro něj krabí placičky, lahev chardonnay z údolí Napa. Je to muž předvídatelného vkusu, pomyslela si. A předvídatelných choutek, dodala v duchu, když ji později svlékal v pokoji motelu u dálnice I-95, tiskl své hubené šedesátileté tělo k jejímu a rozplýval se – předvídatelně – nad její krásou a mládím a pružností a jemností její asiatské tváře, prsů, prstů. A když mu zaryla nehty do zad, aby mu připomněla, co se skrývá pod povrchem, svou nepředvídatelnost, cítila, jak se odtahuje a vyjeveně na ni hledí.

„Nicole!“ zvolal a těžce při tom dýchal.

Naklonila se k němu a kousla ho do rtu.

„Ano?“ odvětila.

„Jsi jako vzteklá kočka.“

Nohy měla omotané kolem jeho pasu.

„Budu ještě mnohem vzteklejší, jestli mi nedáš to, co pro mě máš,“ opáčila.

Usmál se, ten jeho nabubřelý majetnický úsměv, pomyslela si.

„Ale, doopravdy?“ Pokusil se od ní odtáhnout a vstát z postele, ona však nechala nohy pevně zaklesnuté kolem něj. Vrhla na ni předstíraně ublížený pohled.

„Jak... jak ti můžu dát to, co mám, když mě nepustíš?“ řekl s požitkem.

Okamžik počkala a pak ho vysvobodila. Vstal a přešel na druhou stranu místnosti ke své diplomatce, sklonil se a zvedl ji. Sledovala ho z postele, jeho hladká neochlupená záda, propadlé hýždě.

„Nikdo tě cestou sem neviděl?“ zeptala se.

Otevřel aktovku a šmátral uvnitř.

„Ovšemže ne.“

„Víš to jistě?“

Neodpověděl, jen zvedl do vzduchu paměťový disk a se zdviženým obočím jí provokativně pohupoval. Nereagovala.

„Výhradně pro tebe?“ Jejich malý rituál.

„Výhradně pro mě.“

„Jsi opatrná, že, Nicole?“

Usmála se, přimhouřila oči a natáhla ruku.

„Co tam je?“ zeptala se.

„Nějaké politické dokumenty. Nějaké odhady. Věci, co bys měla znát.“

„Politické dokumenty. Odhady. Jonathane, ty mě tak vzrušuješ.“

„Důvěřuj mi.“

Vrhla na ni předstíraný varovný pohled. Ví ten člověk vůbec, co dělá?

Jeho schopnost sebeklamu se zdála být bezedná. Ta jejich šaráda – že on jí „pomáhá“ s dizertační prací – trvala už přes rok. Položila se zpátky na postel a protáhla se.

„Budu muset jít,“ řekl s pohledem na hodinky. „Vracíš se dneska večer do Bostonu?“

„Ano.“

„Hodím tě na letiště.“

Chvíli počkala. S očekáváním se k ní otočil. Ležela na posteli a na okamžik mu ukázala svou nahotu.

Teď.

„Ne.“

Zaváhal; nerozuměl tomu.

„Ale jak se potom dostaneš zpátky?“ zeptal se.

„Já odcházím, Jonathane,“ prohlásila.

Nechápavě na ni hleděl.

„Odcházíš?“

Vtom se ozvalo mechanické cvaknutí, někdo zvenčí zasunul magnetickou kartu do dveří a ty se otevřely. Jonathan Monroe natáhl krk, aby zjistil, kdo bez pozvání vstupuje dovnitř, a pak se otočil zpátky k Nicole Jangové, své milence, své mimořádně nadané tchajwanské chráněnkyni, pro niž byl učitelem, rádčem i pomocníkem při přípravě na doktorát na Harvardu, a začalo v něm klíčit první otrávené semínko podezření, prorůstal jím úponěk strachu.

Vstala z postele a oblékla si župan.

„Nicole?“ hlesl.

Zamířila k němu, hleděla na něj zcela chladně a nezaujatě.

Dodal: „Kam... jdeš?“ Jako by ho snad mohla ochránit.

„Do Británie. Oxford. Na rok. Postgraduální stipendium.“
Natáhla ruku a stiskla mu paži. „Sbohem, Jonathane.“

Za zády mu stáli tři muži – dva Číňané a jeden západního vzezření. Rozestoupili se, aby Nicole mohla projít. Vzala si ze židle oblečení a kabelku, vyšla z místnosti a zavřela za sebou.

„Pane Monroe,“ promluvil jeden z Číňanů. „Posaďte se, prosím.“

Polkl.

„Žádám, abyste okamžitě odešli. Oznámím to příslušným orgánům. Vaše chování je naprosto nepřijatelné!“ rozhrlil se Monroe.

Číňan přikyvoval. Byl starší, s vlídným vystupováním a zavhlhlýma očima nad měkkými tvářemi, utahaný starý ohař v baloňáku. Nepůsobil bezcitně.

„Pane Monroe. Už přes rok se scházíte s Nicole Jangovou a předáváte jí informace, z velké většiny tajné.“

„To je nehoráznost! Jde pouze o akademickou spolupráci. Kdo vůbec jste? Legitimujte se.“ Šmátral po kalhotách, spodkách, čemkoli.

Muž si povzdechl a udělal konejšivé gesto.

„Pane Monroe, asi bude lepší, když si sednete.“ Mluvil, jako by přinášel nějakou špatnou zprávu, o zločinu, úmrtí. Muž se západními rysy přinesl z koupelny župan a podal ho Monroeovi.

„Pane Monroe, jste vedoucí analytik ve Zpravodajském a výzkumném úřadě amerického ministerstva zahraničí. Během posledního roku udržujete, ehm... udržujete intimní poměr s Nicole Jangovou. A předával jste jí tajné informace.“ Zvedl ruce. „Víme, že je to pravda. Je to naprosto jasné. A mohu-li to tak říct, velmi pochopitelné. Prosím! Nic si nenahávejme.“

„Legitimujte se! Pokud jste od policie, chci vidět průkazy a požaduji právníka.“

Muž se zatvářil sklíčeně, zavrtěl hlavou.

„Žádní právníci, pane Monroe.“

Monroe seděl, nehýbal se.

„Co to má znamenat?“ zeptal se.

„Pane Monroe, nahlásil jste své schůzky s Nicole Jangovou prostřednictvím příslušných kanálů? Jako zahraniční kontakt? Jak vyžadují podmínky vaší bezpečnostní prověrky?“

„Co to má znamenat?“

„Nenahlásil. Mysleli jsme si to.“ Muž se zatvářil ustaraně. Zbývající dva se vytratili. Monroe si přitáhl župan těsně k tělu, jako by ho mohl ochránit jako brnění. Vnímal mužovy vodnaté oči, zmuchlané příkrývky, bledost svých nohou.

Někdo rozsvítil stropní světlo a intimní atmosféra a útulnost pokoje zmizela.

„Oznámil jste příslušným bezpečnostním orgánům, jaký zájem jeví Nicole Jangová, cizí státní příslušnice, o jisté záležitosti národně bezpečnostní politiky? Během vašich rozhovorů?“

Monroe na toho muže hleděl a snažil se potlačit nával teple ochromující nevolnosti v útrokách.

„Ne. Takže... Naštěstí, pane Monroe, my nejsme od policie. Jsme přátelé slečny Jangové. Dobří přátelé.“

„Vy jste z Tchaj-wanu,“ konstatoval Monroe.

Muž se zatvářil lítostivě.

„Ne. Bohužel ne.“ Zvedl ruce, jako by žádal o pochopení.
„Jsme z Pekingu. Z Číny.“

Monroe sebou trhl dozadu, jako by dostal ránu, bezděčná křeč způsobená šokem. Cítil, jak se mu otevírají ústa a bezhlesně se pohybují.

„A my si jednoduše přejeme pokračovat ve vztahu, jaký jste měl se slečnou Jangovou,“ pokračoval muž.

Na jeden absurdní okamžik si Monroe představil, jak se s těmi třemi muži prochází po přístavu, následuje intimní večeře při svíčkách, krabí placičky, chardonnay, a potom...

„Cože?“

„Totiž, přejeme si pokračovat v informačních transakcích. A jsme samozřejmě připraveni velmi štědře se vám revanšovat.“

Mužova uklidňující slova však nepadla na úrodnou půdu, protože Monroe mezitím vyskočil a dal se na útěk. Vrhł se ke dveřím, tam ale stáli zbývající dva a ten se západními rysy mu zastoupil cestu. Župan se mu rozevřel. Změnil směr, bosýma nohama dusal po koberci, hnal se ke skleněným dveřím na balkon, šklubl závěsem, ale to už mu byli v patách. Každý ho popadl za jednu paži, odvedli ho k posteli a jemně ho posadili na pelest.

„Promiňte. Vím, je to trochu šok. Ujišťuji vás však, že jsme profesionálové. Všechno se vyřídí velice hladce.“

Monroe s divokým výrazem v očích drmolil: „To je absolutně nemožné. Za žádných okolností nebudu spolupracovat se zástupci čínského státu.“

Nastala rozpačitá pauza.

„Pane Monroe. Prosím vás. Zvažte, v jaké jste situaci. Spolupracujete s námi už rok.“

Monroe ohromeně zavrtěl hlavou.

„Nicole je...“

Muž jen přikývl.

Nicole oblečenou v županu rychle odvedli chodbou do jiného pokoje. Členka týmu, štíhlá mladá žena, která ji doprovodila, na ni hleděla s dychtivým obdivem. Nicole se zavřela do koupelny, převlékla se do džínů a zelené hedvábné košile, vzala si kabelku a zkontrolovala telefon.

Auto už čekalo, mlčenlivý řidič ve tmě. Takže... Letiště. Zpátky do Bostonu, sbalit si, vyklidit byt. Pak příští týden Británie, vlhký ostrůvek sebestřednosti v moři změn.

Vyhlédla ven na reflektory aut na I-95 a uvažovala, co se stane s Monroem, s tím mužem, kterého rok vytěžovala. Její řídicí důstojníci byli přesvědčeni, že si toho byl vědom, že už od začátku věděl, co dělá, ale ona si tím nebyla jistá. Muži lžou sami sobě tak dokonale, tak důkladně, pomyslela si.

Aspoň už nebude muset nosit ty příšerné šátky.

Dire Dawa, Etiopie

Mangan stál na pohřebišti vlaků. Železniční park, kam až oko dohlédlo, skrz podvozky prorůstal plevel, koleje se propadaly pod písčitou půdu. Tady spací vagon se zakalenými okny, támhle stará lokomotiva Fiat, která ve třicátých letech táhla italskou pěchotu, dnes už zrezivělá, ale sedačka stroje vůdce stále na svém místě, vyrudlá a oprýskaná. V dlouhých odpoledních stínech bylo v této nadmořské výšce chladno, skoro až zima. Kráčel podél kolejí k nepoužívanému nástupišti. Starší průvodce živě gestikuloval a mluvil huhlavou francouzštinou.

Le Chemin de Fer Djibouto-Ethiopian, džibutsko-etioipská železnice, fungovala celé století, než naposled škytla a skonala. Poslední vlak podle jízdního řádu tudy projel před čtyřmi lety a od té doby bylo nádraží a seřadiště jedno-duše ponecháno svému osudu, motalo se tu pár zbývajících zaměstnanců a k výhybkám byly uvázané kozy. Mangan měl neurčitý plán využít tuto scenerii k dokreslení atmosféry článku o etiopském hospodářském rozvratu.

„Proč už ty vlaky nejedí?“ zeptal se topornou francouzštinou.

Postarší průvodce se zatvářil zasmušile.

„*C'est un problème d'argent, monsieur,*“ odvětil. Problém s penězi. Strnule zamířil k salonnímu vozu, jehož hnědý nátěr se olupoval, a naznačil Manganovi, aby vylezl nahoru. Uvnitř byla kupé s koženými sedačkami, na nichž se skvělo zetlelé listí, prach a ptačí trus.

„*Entrez dans la première classe,*“ pronesl muž s rozmáchlým gestem. Sedačky v první třídě se daly roztáhnout na po-
stele. Stoupal z nich pach gumy a rozkladu.

Kráčeli k opuštěnému nádraží. Nástupiště ještě stále le-
movaly informační cedule, vyvedené nádherným písmem ve
stylu art deco. *Bagages. Facteur. Chef Renseignements.* A nad
tím amharština, neukotvené tančící slabičné znaky.

„A teď,“ dodal průvodce, „mají Číňané postavit novou že-
leznici, až do Džibuti a k moři.“

„O tom jsem slyšel,“ přitakal Mangan. „Budete na té nové
dráze pracovat?“

„Ne, *monsieur.* Já zůstanu tady,“ prohlásil stařec.

Mangan byl přesvědčený, že zevnitř nádražní budovy sly-
ší praskání statické elektřiny. Vešel dovnitř. Jeho kroky se
hlasitě rozléhaly v prastaré omšelé kanceláři se zažloutlými
stěnami a zmateně poletujícími ptáky. Akustický šum vy-
cházel ze staré radiostanice, fušersky sdrátované, s anténou
a rezivějícím mikrofonom. Frekvenční stupnice svítila. Pří-
stroj ležel na dřevěném stole a napájecí kabel se vinul kamsi
do přítmi.

„Pro případ, že by nás někdo potřeboval,“ vysvětlil průvodce.

Tady nejsou dějiny nakaširované a vystavené na odív, po-
myslel si Mangan v duchu. Jsou rozházené po zemi a čekají,
až o ně člověk náhodou zakopne.

Toho večera jedl Mangan v hotelu sám. Objednal si steak
a pivo St. George's a četl si knížku, krvavé pojednání o životě
pod etiopskou vojenskou diktaturou Derg. V hale seděli tiše
a nehybně dva Etiopané, zády do rohu a obličejem ke dveřím.
Mangan je koutkem oka sledoval.

Po sedmi nebo osmi minutách zpozorněli. Do vestibulu
vešli tři zpocení Američané a táhli za sebou kufry. Etiopa-
né je obrádně pozdravili, stáli u nich, zatímco se zapisovali,
a pak je doprovodili k výtahu.

Později se Američané vrátili dolů do restaurace a prošli kolem Manganova stolu. Voněli sprchovým gelem a zubní pastou. Dva byli mladí, v polokošilích a džínách. Starší brunátný muž měl na sobě kapsáče a košili s vyšitým firemním logem vlevo na hrudi. Posadili se a objednali si colu. Mangan poslouchal jejich tichý mumlavý hovor. Bavili se o nějakém softwaru. Právě když si chtěli objednat jídlo, připojil se k nim čtvrtý muž ve slunečních brýlích a se zlatým řetězem na krku. Následovalo představování, pouze křestní jména, jak Mangan zaznamenal. Nově příchozí prohlásil, že „letí rovnou z Bagrámu“. Starší muž se zeptal, co tam dělal.

„Ale, něco jsem řešil,“ odušil muž a zazubil se.

„Přesně tak,“ řekl ten starší, „my jsme takoví řešitelé.“ Všichni se tiše zachechtali.

Co to má být? podívoval se Mangan. Američané, prakticky s nápisem „kontraktor“ na čele, kteří sem přiletěli z Afghánistánu? Drsní soukromí bezpečnostní agenti? Zavánělo to nějakou armádní nebo tajnou akcí. Základna dronů? Někjaká mrňavá vojenská stanice odposlouchávající rádiové zpravodajství ze Somálska? Nebo možná jeden článek rozsáhlé zpravodajské, výzvědné a sledovací sítě, kterou Američané rozhodili nad Saharou, tajné lety z Džibuti, dvoumotorové bombardéry nacpané odposlouchávacím zařízením, sledujícím komunikaci a pohyb mezi Súdánem a Mali. Muži se k sobě nakláněli přes stůl, mluvili tlumeným hlasem. Mangan je pozoroval a náhle ho přepadl mučivý pocit ztráty; naléhavá připomínka života, který je mu zapovězený. *Starý prozrazený agent dřepí v odlehleém zapadákově a oddává se patetickému tesknění.*

Otočil se a očima vyhledal servírku. Přitom si všiml, že ti dva Etiopané teď sedí kousek za ním a pozorují ho. Rychle zaplatil a odešel.

Druhý den brzy ráno Mangan odjel z hotelu ve vypůjčeném land cruiseru řízeném nabručeným místním šoférem.

Zamířili na východ od Dire Dawy do somálských regionů. Mangan doufal, že zahlédne známky nepokojů, brutálních zásahů armády. Když nic jiného, tak aspoň nějaký barvitý popis, pár fotek. Vjeli do rovinatého kamenitého terénu posetého akáciemi, za rozbřesku je ze skal pozorovali pavíani. V deset už bylo horko, světlo tvrdé a ploché. Minuli Džidžigu, stočili se k jihu. Na pláni se začala objevovat tábořiště somálských nomádů, kulaté stany jako želví krunýře roztroušené mezi křovisky, mladí kluci s vyhaslým pohledem a kalašnikovem přes rameno. Jeli dál. Brzy odpoledne na periferii malého města požádal řidiče, aby zastavil. Seděl a sledoval železnou bránu oploceného areálu, lidé vycházeli a vcházeli, u vchodu dřepěl ozbrojený hlídač a odháněl mouchy.

Mangan vystoupil z auta, odhodlaně zamířil k objektu a bodře na strážného zamával.

„Přišel jsem navštívit slečnu Maju,“ oznámil.

Hlídač se zamračil.

„Maja. Dánka. Zdravotní sestra.“

Muž pomalu vstal a posunkem naznačil Manganovi, aby zůstal na místě. Zmizel za branou. Mangan čekal, pozoroval kozy rýpající se v prachu, bosé chlapce, jak pobíhají kolem a točí klacíky. Strážný na něj mávl, ať jde dovnitř.

Maja tam stála v zakrváceném plášti a s ironickým úsměvem rozevřela náruč.

„Philippe! Vítej. Právě jsi propásl to nejzajímavější.“

Zřejmě porod koncem pánevním, extrakce. Maja byla vybuzená, oči jí zářily. Sundala si plášť a chirurgické rukavice, umyla se. Šli si sednout na dvůr a nějaký mladík jim přinesl kávu. Maja zavřela oči a nastavila obličej slunci, chvíli se vyhřívala v jeho paprscích. Byla opálená, statnější postavy, světlé vlasy jí neuspořádaně padaly na široká ramena.

„Nedělej si naděje, že se dostaneš o moc dál,“ řekla zpěvnou angličtinou.

Zapálil si cigaretu, vyfoukl dým.

„Jak moc je to zlé?“

„Hodně zlé. Kontrolní stanoviště jsou asi patnáct kilometrů odsud. Dál tě nepustí.“

„A na druhé straně?“

„Něco málo se dozvíme od místních žen. Štáry, zatýkání. Nějaké mlácení, střelení.“

„Víš kde?“

Vrhla na něj jízlivý pohled.

„Jo.“

„Povíš mi to?“

Povzdechla si.

„Kvůli tomu tady nejsem, Philippe. Já jsem porodní bába, ne informátor.“

Usmál se.

„Já vím. Promiň.“

„Sledujou všechno, co děláme. Vědí o každém, s kým se setkáme.“

„Nezdržím se dlouho.“

Zvedla obočí.

„Jako obvykle,“ poznamenala. Natáhla se po Manganových cigaretách, jednu si vytáhla. „Beru si na pár dní volno. Na nějakou dobu přijedu do Addis.“

„Pozvu tě na večeři.“

Přikývla.

„Pak si snad budeme moct trochu víc promluvit,“ dodala.

Vstali a Maja ho doprovodila k bráně, dotkla se jeho paže, spočinula na ní rukou.

„Uvidíme se brzy, jo?“

„Určitě.“

Jeli ještě pár kilometrů na jih, řidič nervózní. Míjeli vojenské transporty, staré ruské čtyřtunky po boku otřískaných amerických terénních transportérů Humvee.

Pak kontrolní stanoviště.